

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΤΗΣ SUSANNE NORMAND

ΜΠΗΚΕ μέσα στο μικρό της διαμέρισμα, γύρισε τον εακόστη και διαμιάς η χαριτωμένη λαμπριτιά που βρισκόταν σε μία γωνία, αναμνή.

Τό φως αυτό ήταν ήδη μία συντροφιά. Πόσο ένιωθε μόνη η Ντομνίκ! Κουρασμένη από τη δουλειά της η μπόρα, τις τελευταίες ώρες του γραφείου, αδιαφορώντας για τον πόνο που της έβριζε στο κεφάλι, είχε περπατήσει στο σπίτι και άκουγε να σκέπτεται. «Όλες οι στενοχώριες της ημέρας της ήταν στο νο. Όχι, να έλυνε σκόνη λίγο αλλά πώς; Νά ελύνω;» Ένιωθε τα μάτια της κουρασμένα. Άναμνη, κάθισε λίγο και έστριψε το κουμπί του μικρού ραδιοφώνου που ήταν τοποθετημένο πάνω. Μία ανδρική φωνή άνηχε τότε.

— Ω! δειλές! Θα προτιμούσα λίγη μουσική.

Αλλά η φωνή ήταν τόσο ιδιαίτερη, τόσο χαριτωμένη, ώστε δεν γύρισε περισσότερο το κουμπί, έλαττωσε όμως κάτω την ένταση. Τι περίεργο. Η φωνή αυτή δεν έμοιαζε καθόλου με τις φωνές που άκουγονταν συνήθως στο ραδιόφωνο. Δεν ήταν ούτε παιδική, ούτε παραφορτωμένη. Ήταν μάλλον απλή... Και τι έλεγε; Πράγματα πολύ πιο βαθιά, πολύ πιο ανθρώπινα, από όσα συνήθως άκουγονταν στο ραδιόφωνο. Σκέψεις γεμάτες αίσθημα πάνω στη ζωή, πάνω στη... «Αλλά τι της θυμίζει η φωνή αυτή; Σαν να την είχε ακούσει και άλλοτε, κάποια φορά. Πότε όμως; Πότε; Άναμνη, κάθισε περισσότερο και κοίταξε τη συσκευή, την ψυχρή συσκευή που έδενε πεταμένα τέτοιους λόγους. Έπρεπε από τη συγκίνησή της να μην έλυνε τίποτα. Αλλά γιατί για μένα της έμοιαζε τόσο ανθρώπινη, είχε τόσα ανθρώπινα χρώματα δεν είχαν καταφέρει να τις σβήσουν εντελώς.

Τέλος η φωνή σταμάτησε. Επικολούθησε μία σιωπή και έπειτα μία άλλη, αδιάφορη φωνή, ανήχησε:

— Ακούσατε πρό όλιγου τον κ. Κλώντ Μορέν στην όμλτα του «Η ζωή και μετά...». Τώρα θα έλυνε...

Πατάχθηκε φιλά πνιγόντας μία κραυγή στο στήθος της. «Ήδη ό δειλές μουλτήρες άρχιζε. Τον έκοψε γυρίζοντας απότομα το κουμπί με κίνηση να καταστρέψει την συσκευή.

— Ο Κλώντ, είναι αυτός ό Κλώντ, ό δι-δύος! Μά πώς, πώς;

Τρία χρόνια δουλειάς στο Παρίσι έδωσαν δια μία από υπονοητά της. Δεν βρίσκονταν πιά εδώ μέσα στο μικρό της διαμέρισμα ούτε στο πολυδύναμο γκαράζ της, ούτε περνούσε την ημέρα της. Βρισκόταν ψηλά, σε ένα βουνό.

Απέναντί στο σανατόριο έδωσαν έναν δρόμο κορυφής γιονισμένης κάτω από έλκοδόρον οδοντών. Την είχαν στείλει εδώ για να

αναλάβει έπειτα από μία άρρωστική. Αλλά θα κρατούσε περίπου ένα χρόνο. Έρω της υπήρχαν πολλοί άρρωστοι. Άλλοι γιναι άρρωστοι, άλλοι σέρνονται ένιστα, Έκεί βρισκείται και ό Κλώντ Μορέν.

Άρρωστος κι αυτός ήταν, αλλά δεν έ-χει άρρωστού. Ίον άναμνη έμφο-στά της. «Α, πόσο ψηλός είναι, πόσο γοητευτικός με τους πλατείς του ώμους, με το γλάφυρο του βλέμματος, με το χαμόγελο του. Πόσο ήσαν καλοί φίλοι. Μόνο φίλοι έρω-γε; Πώς ξέρει; Έως μέρα στις ψυχές τους, κάτι περισσότερο για μένα, αλλά κανείς από τους δυό δεν έλυνε να τη τίποτα όταν χαριόθηκαν.

Έκείνος έκανε πέντε από ό ραντι-ορ, Δεν ένωσε κανένα γυναικα. Έπειτα

έρωγε κι' εκείνη όταν ανέρρωσε... Και χιες τότε μία καινούργια ζωή στο Παρίσι, μία νέα ζωή, τόσο κουραστική, τόσο έ-δεια...

Τά σκεπτόταν ώρα πολλή, όλα αυτά. Έπειτα απότομα έπρεξε σιό τσούκι, ήπες ένα φύλλο χαρτί και έγραψε βασιτικά:

«Αν θυμάσαι την Ντομνίκ, πού συνή-θες στο σανατόριο, εδώ και τρία χρόνια, κόψε στην προσοχή σου όμιάς ένα οπα-νιμό σχετικά με την δύναμη των άναμνη-σεων. Δεν σου ζητώ τίποτα άλλο.

Σπράγγισε τον φακέλλο, τον διπλόσε στην ύπαιθρο του ραδιοφωνικού σταθμού και έπρεξε άμέσως χωρίς κατέλλη να τον ρέει στο πλησιέστερο γραμματικόβείο.

Μία εβδομάδα άργότερα, έδω λεπτά πριν από την άωση η ώρα, βρισκόταν μπροστά στο ραδιόφωνο, άνηχη, άνοπημνη. Ο προηγούμενος όμλτήρης της φάνηκε άτε-λείωτος... Έπί τέλους είπε και την τελευ-

ταία λέξη. Έπειτα μία μικρή σιωπή και έ-πειτα ό «σπέρτης» άνήγγειλε:

— Ακούσατε τον κ... κλπ. Τώρα θα ά-κούσετε τον κ. Κλώντ Μορέν...

...Ο κ. Κλώντ Μορέν μιλώσε και η Ντο-μνίκ άκουσε άκοιταχί... «Ω! Κλώντ, Κλώντ θα μιλήσει για μένα, θα άπατη-σης στο τρελό μου γράμμα:

«Αλλά όχι, έκείνος δεν άνηχε. Συνή-χισε την όμλία του με την ύα χαμηλή και πολλώμενη φωνή, αλλά άναμνη στις λέ-ξεις που πρόφερε η Ντομνίκ δεν εύρισκε

καμία που να προσωρίζετο γι' αυτήν.

Η ώρα προχωρούσε. Η όμλία θα έπω-νε να κρατήση ένα τέταρτο της ώρας. Πό-σο γρήγορα περνούσαν σήμερα τά λεπτά...

«Αλλά δεν άκουσε τίποτα...» Α! Ντομ-νίκ πόσο είναι τραλή! «Υστερα από τρία χρόνια έλπιζε ότι ό άνθρωπος θα σ' έμ-βάλει πίσω; Έρία χρόνια σιωπής και άδια-φορίας... Και έπειτα, πού έρωσε, ίσως ό νος αυτός να πατρεύθηκε κίονα και να έξη και παιδιά... Γιατί όχι;

Δεν τό είχε σκεφθή έως τώρα αυτό. Έ-νωιαιός τότε έπρεξε σιό κείνον. Τι άόλητα πού είχε φέρει! Μία μόνη έλπίδα της έμεινε: ότι τό γαμάκι έκείνο δεν θα είχε πάει σ'όν προσομό του... «Αλλά τά γράμματα τη-γυάσαν συνήθως έκει πού τά στέλνει κα-νείς... Και κείνος μ' έρωσε άκούη, «Όχι, είχε τελειώσει...» Άκούσθηκε πάλι η φωνή του σπέρτη:

— Τώρα θ' άκούσετε...

— Ό! φώναξε η Ντομνίκ, πάψε!

SUZANNE NORMAND

Τό θελγητρο της έπσοχίας

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΑΙΖΗΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΑΡΙΑ, 30 έτών
ΕΙΡΗΝΗ, 22 έτών.

Η ΕΙΡΗΝΗ σ' ένα έπαρμένο σάουνα, με μασάζ, πού είναι στυλισμένο από παρ-αίτες και στεφανωμένο από κόνιστες και κι-τινες αγγιστριανταλίες. Βραδιά. Η ΜΑΡΙΑ, κοινή Αθηναία κυρία, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, κοιτάζει έξουλοσθητικά τό ένα τοιγάρο μετά τό άλλο. Η ΕΙΡΗΝΗ, πού τό άλλο από φορεμάτι, κρατά τό πιάτο της χωρίς να πειρά. Φαίνεται σάβλητη...

ΜΑΡΙΑ (συνεχίζοντας πιά άναμνη της πο-βίνας). — Δέ νοσταλγεί τό ντινάκι, τό «Κίονε Ζόζε, τό «Μέμο, τά τούτα και τίς δεξιότητες σιό σιόντι, τό όραμα φίλα πού πείθουν ό κινηματογράφος και τίς κοινικές πρεμιές των θεάτρων της Αθήνας! Κατα-λαβάνω πώς δεν σου λείπει τίποτα. Ο α-δελός σου έχει μεγάλη θέλη... και όλοι τον έκαίναν... Δεν παύει όμως από γιά τίς θέ-λεις, τά έρωστές έδωλόνια στην έπαρσία.

ΕΙΡΗΝΗ. — Υάχε κάποιες σπουδαίες λέξεις...

ΜΑΡΙΑ. — Κάνοντας την έδωλρή αυτή, έ-πιδιώκω να σ' δώ, γν ό παραλαβή να πού πής γιάτ έρωσε έτσι έρωστική. Είρην, χωρίς να προειδοποιήσεις — ν' άναμνη της μνήμης:

ΕΙΡΗΝΗ. — Θέλω να περάσω μακριά από την άρρωστικιστική μεριά, ήμνη γιά τό την έλαιομνη περνούσαν... Η γυναική σου ή-λε κούφια. Μορτί. Τά ίδια γλέντια τό ίδια ποσότητα... ή ίδια κοινωνική αναμνή-οια. «Οία τά ίδια. Είνα τόσο βορσά!...

ΜΑΡΙΑ. — Δεν τρέπεται να τό λές ότι έρωσε σ' ένα αυτό; Βορσάκης έρωσε πού σ' άγαπούσε, και πού θέλανε την έντυγία σου;

ΕΙΡΗΝΗ. — Δέ με κατάλαβε, Μορτί μου... Ήμνη έδωσανέμνη να περύνω γυναική σου, τ' με λέτε πού νοσταλγεί τό στυ-λ μου πού με βορσάσε... Έίως; να

μω τό λένετα δά' αυτά γιά να με καλώς-στε... δεν έρω... Φαίνεται όμως πώς δεν ήμνη ψέμα...

ΜΑΡΙΑ. — Κατά καρίται! Η Ήσωνα τό ζυζυγμένο παιδί της πορής μου... και τό έρωσε... Πές μου όμως έλαιομνη — δέ στενο-χωρείσαι στην έπαρσία — δεν πείθεις...

ΕΙΡΗΝΗ. — Κάθε άλλο, άναμνη μου. Ο α-δελός μου και η νύφη μου έρωσε ένα πολύ ελγάρσιο περιδάλωτο. Τό σιό τους (αί-τιες έρω της) είναι καλοδωλμένο και τόσο σωματιωτικό... Έρωσε ένα καλό τόσο δια-φορετικό από την κοινή πορσία... Πολλά καρίται δά' ό άνθρωπος... Πιστεύω με...

ΕΙΡΗΝΗ. — Αν δεν ήθελα να δεχθώ... αυτή την πορσία...

ΜΑΡΙΑ (φρονέει σγελών). — Μά είσαι τραλή! Ρηγοτά! Δέ σου λέω... Η πορσία σου είναι άρρωσε στρογγυλή, αλλά μία παρ-βία είναι, δέ θα σου παρνοιστή πιά...

ΕΙΡΗΝΗ. — Έρωσε έρωσε... Τώρα όμως έρω δότρετα έρωσε. Μω σιόντι πώς έρω-νοιστή και πώς ή στρογγυλή πού βλά-πες μέσα είναι πού έλαιομνη, πού κοιτά σ' μένα...

ΜΑΡΙΑ (με κάποια ένοφροσία). — Και αυτή ή άναμνη σου άόσεται:

ΕΙΡΗΝΗ. — Συνήθως στην έδωλρή αυτή, πού είναι κοντά σ'ή φωνή... Μω άρρωσε... Κάνουμε έδωλρές θανωίσεις σιό βουνά... Τό ζευγάρι παύουμε χιονίς, και την άνοισή με-λίσουμε λουλούδια σιό κάποιες και περ-νώντας τις ροσέτες και τά μοναχία τραγου-δάμε όλοι μαζί...

ΜΑΡΙΑ (με κάποια έρωσσία). — Κ' έρωσε κι' άρρωσε...

ΕΙΡΗΝΗ. Πίνουμε τό έρωσε μας τού με-τίς βοινοιστήτες φωνάμε... με τόσο άπα-λαιωσι! Κ' έρωσε καθισμένη κοντά σ'ό ά-ναμνη τζάκι, άμφοστές παρνοιστή άνα-μνη... άπαρβόλουμε σιόχους, άναμνη μου-σική. Σις τσάρες τό καλοκαίρι πορνοιστή ή πορνοιστή με βράδια με τό σπέρτη... Δεν τρεπεται πού ό έρωσε τον έρωσε... Κίονε...

ΜΑΡΙΑ. — Έρωσε ή καλώς μου... και δέ θέλω... Και είσαι έρωσε σιό έρωσε σιό αν γινού-ρι έρωσε χρώνα...

ΜΑΡΙΑ. — Και έρω ήρω να σου πω γιά τον Μίση Χ. Πείν φωνή ήται σιότι μου και πού μιλώσε γιά μένα... Μι ροσέτες τότε θα έρωσε στην Αθήνα και πού έρωσε πορ-βία πώς θάταν έρωστικισμός να γίνης γυναικα σου...

ΕΙΡΗΝΗ (φύραμνη). — Μά... ΜΑΡΙΑ (την διακόπει). — Θάρωσε να σ' έρωσε την πορσία αυτή, καλό, έρωσε μου... Θάρωσε λεπτά όσα θέλεις, γιάτ ό Μίση είναι πολύ πλοιστής. Η πορσία σου άναμνη σου στην Τρεβάν, και θα έρωσε τό έρωσε έρω... Πολλά καρίται δά' ό άνθρωπος... Πιστεύω με...

ΕΙΡΗΝΗ. — Αν δεν ήθελα να δεχθώ... αυτή την πορσία...

ΜΑΡΙΑ (φρονέει σγελών). — Μά είσαι τραλή! Ρηγοτά! Δέ σου λέω... Η πορσία σου είναι άρρωσε στρογγυλή, αλλά μία παρ-βία είναι, δέ θα σου παρνοιστή πιά...

ΕΙΡΗΝΗ. — Έρωσε έρωσε... Τώρα όμως έρω δότρετα έρωσε. Μω σιόντι πώς έρω-νοιστή και πώς ή στρογγυλή πού βλά-πες μέσα είναι πού έλαιομνη, πού κοιτά σ' μένα...

ΜΑΡΙΑ (με κάποια ένοφροσία). — Και αυτή ή άναμνη σου άόσεται:

ΕΙΡΗΝΗ. — Συνήθως στην έδωλρή αυτή, πού είναι κοντά σ'ή φωνή... Μω άρρωσε... Κάνουμε έδωλρές θανωίσεις σιό βουνά... Τό ζευγάρι παύουμε χιονίς, και την άνοισή με-λίσουμε λουλούδια σιό κάποιες και περ-νώντας τις ροσέτες και τά μοναχία τραγου-δάμε όλοι μαζί...

ΜΑΡΙΑ (με κάποια έρωσσία). — Κ' έρωσε κι' άρρωσε...

ΕΙΡΗΝΗ. Πίνουμε τό έρωσε μας τού με-τίς βοινοιστήτες φωνάμε... με τόσο άπα-λαιωσι! Κ' έρωσε καθισμένη κοντά σ'ό ά-ναμνη τζάκι, άμφοστές παρνοιστή άνα-μνη... άπαρβόλουμε σιόχους, άναμνη μου-σική. Σις τσάρες τό καλοκαίρι πορνοιστή ή πορνοιστή με βράδια με τό σπέρτη... Δεν τρεπεται πού ό έρωσε τον έρωσε... Κίονε...

ΜΑΡΙΑ. — Έρωσε ή καλώς μου... και δέ θέλω... Και είσαι έρωσε σιό έρωσε σιό αν γινού-ρι έρωσε χρώνα...

ΕΙΡΗΝΗ (μ' έρωση). — Όχι... είμαι λο-

γύρισε με λύσσα τό κουμπί. Είχε τη διά-θεσι να σπάζη ό έρωσε κομμάτι τό ρα-διόφωνο, ήθελε να κλάψη, να πεδάη.

Και άναμνη πού τον Κλώντ Μορέν. Τον άναμνη πού...

— Στο κάτω κάτω δεν τον άγνησε πο-τέ... Μόνο ένα μικρό αίσθημα. Ένα μι-κρό...

Η όπλοση φράσις πνίγηκε μέσα σιόυς λυγμούς της...

Και κείνος έξουλοσθητικά τις όμλίες του πάνω σιό ίδιο θέμα: «Η ζωή και μετά...». Κάθε φορά η Ντομνίκ ήταν άπο-φασισμένη να μην τον άκούση πιά και κάθε φορά χωρίς να τό θέλη, χωρίς να καταλα-βαίη καλά καλά τί της έρωστικισ, γιάτ τό κουμπί γιά να άνηχη πάλι ή φωνή του μ'α στο έρωσε, ή φωνή αυτή πού τόσο την είχε συγκίνησει άλλοτε. Και τό δάκρυα έρωσε τό λαμό της.

Και έρωσε σιό έρωσε πιά μία σιγνή.

Τι ήταν έκείνο πού άκούσε;

— Πρό ήμνην μία κυρία μου έρωσε: μιλήστε μας γιά την δύναμη των άναμνη-σεων...

Η Ντομνίκ κατάχρη, έρωστικισ άδω-νής σιό ντινάκι.

— Θά σάς πω λοιπόν σήμερα...

Η Ντομνίκ σπύγει με άναμνη τά χέρια της πάνω σιό καρδιά της... Άκούει...

«Η άρρωσσία είναι ίσως τό μόνο πράγ-μα σιόν κόσμο πού άναμνη τό άνθι-πο να σ' έρωσε μέσα σιόν έρωσε του. Έδω και μερικά χρόνια σ' ένα σανατόριο...»

Τώρα πιά τίποτα δεν έχει σιόσεται. Πέν-τε λεπτά, άκούη τέσσερα... Δύο λεπτά ά-κούη και ή φωνή θα σβόση...

Αλλά βαθείς μέσα της η Ντομνίκ νοιό-δει καλό ότι ή φωνή δεν θα πάση να ά-νηχη και ότι μία μέρα θα άνηχη και έ-δω μέσα, κάτω από αυτή τη λέμνη, όπω-ς άνηχε τόσα χρόνια μέσα σιόν καρδιά της...

Ονειρεύεται τό γράμμα πού θα τό γρά-ψη σ'ό λίγο. Ένα γράμμα; Μάλλον μία λέ-ξη...

Έρωσε...

Υπάρχουν περιπτώσεις πού αυτό μόνον φθάσει.

— Άκούσε τώρα από την σωματική άρωσσία της Φιλαδέλφειας την έκτέλεση του «Γαμψίου Έμμετρίου» του Μεντελ-σον.

Ίσως και κείνος δεν πρόφρασε άκόμα να φύγη από τό σταθμό. Και δά τό άκού-ση και κείνος τό άρωστικισ αυτό έρωσε...

Και μέσα στο μικρό δάκρυμα, ή νέα τραλή από γαρά γυρίσε ός τό τέλος το κουμπί γιά ν' άκούση άκόμα πού δυνατά ή μουσική πού την ένδουσιάζει...

SUZANNE NORMAND

Η ΕΥΤΥΧΙΑ στο γάμο δεν είναι κάτι τό άπλοιο, ούτε άπαιτεί μεγάλα πράγματα. Είναι εύ-κολο να την άμνησώμε

δίνοντας στην ζωή μας μικρές άπλο-αυσιές. Ο άνδρας όταν φύγη από τό γραφείο, από τις δουλειές του, από τό έρωσε σιόν κατακουρασμένους, είναι έτοιμος να ύποκνηι στο πρώτο πείραμα πού θα τύχη μπροστά του, τό-σο περισσότερο, όσο ό πείρασμός α-υτό είναι κακός. Η γυναικα, λοιπόν, είναι εκείνη ή όποια έρωσε να άρω-νών την ψυχολογία του σιόν έρωσε. Α-πό πού να βρισκή τό πρώτο πού να τον άμνησώμε από τα καφενάκια και τις λέσγες. Όχι όμως με φωνές όταν ό σύ-ζυγος έκδωλώνει την έπιθυμία να πά-με με τους φίλους του, γιάτ οι φωνές δεν άρωσε εις τίποτα και φέρνουν τό ά-ντίθετο αποτέλεσμα. Ο σύζυγος έρωσε να άσθάνεται μόνος του ότι δεν τον τραβά πιά τό καφενείο. Και αυτό είναι τόσο εύκολο να τό έπωσεται. Μία μέρα την Πέμτη ή την Παρασκευή, λέγετε χωρίς να δεινέτε ότι άπιδόθηκε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

τρόπο.

«Αργότερα δά άπιδόχουν την συνή-θεια να σάς έρωστικισ πάντα όταν θα συνήθισαν τά άναμνη σιό κα-θισματα, τά καθαρά χαρτιά σας, τά όρωσε σας σιόντι, πού δεν τά βρί-σκουν πορβία έρωσε, πού έρωσε με-γάλη σημασία σιό λόγια σας. Τι λές

άνδρουλη μου; Θέλεις να καλώσε με πούς γνωρίσω και έρω. Θά μπορού-πώ τό Σάββατο πούς τάδε κά-σε; να κάμετε και καμιά παρβία μαζί σου; Μω έρωσε πού τόσο πολλά μπρίτε εδώ. Θά σάς έρωσε μερικά γι' αυτούς πού θα έρωστικισ πού τό δικό των σιόντι με τό ίδιο φιλόεμο

ΑΣ ΜΙΛΗΣΩΜΕ ΜΕ ΑΝΟΙΧΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΑΓΑΠΗΤΗ «Γυναίκα»,

Γνώρισα τελευταίως έναν νέο, ό όποιος έκανε τό πιά γιά να με πείση πώς μ' άγαπά. Περάσαμε

μαζύ λίγες ώρες εύχάριστες και τέλους σ' ένα ραντεβού δεν ήρθε πιά. Τι έρωσε όταν έλεγε: σάς άγαπά; Δέ άπόρροια έρωσε από τον αίσθησικό έρωσε; Πρέπει να καλοκάσσω δά μή μ' άγαπήση ποτέ κα-νείς, έπειδή δεν τους δίνω ποτέ ότι μου ζη-τούν; Η μήπως έπειδή είμαι άρωσε ό άν-δρες με πείρουν γιά μία κούκλα χωρίς μυαλό και ψυχή;

Δεσποίνε,

Έκανε τό πιά γιά να σάς άρέση και σάς έρωσε πώς σάς άγαπά, άλλα έπειδή δεν ύπομνησάτε σις άπα-τήσεις του, έξωφανίσθηκε; Και διε-ρωτάσθε τώρα γιάτ;

Μά άπλοιστά γιάτ άκούσθηκες την τύχη τόσο άρωσε ό όποιος άνα-μνη τις εύχάριστες γυναικές και πρέ-πει να άμνησώμε ότι ύπάρχουν. Ε-πεγέρθηκε μήπως πετύχη κοντά σου; Σάς έρωσε πώς σάς άγαπά, γιάτ έβλε-πε είτε είναι ένα παγινίδι πού πολλές γυναικές τό δέχονται και τό άναμνη-δίζουν.

Η άμνησώμε τις ύπαιθρο γιάτ σάς νομίζω εύχης έρωσε, γιάτ γρήγορα σάς άπεκαλώθη, χωρίς την λεοντή του.

Η «ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΕΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΜΟ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΥΤΥΧΙΑ...

Άλλά πρέπει να την άμνησώμε μόνες μας

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Προκηρύσσεται διά τον Σεπτέμβριον διαγωνισμός προς βράβεισιν του ώραιότερου μοντέλλου

Εκείνον που μπορεί να εκφέρων γνώμη σ' αυτό το ζήτημα. Κατόπιν δημοσιεύει τις πρώτες συνεντεύξεις που πήραμε από την έδωμάδα.

ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Πρώτα-πρώτα ζητήσαμε την γνώμη των κυριών που διευθύνουν το Λύκειον των Ελληνίδων. Είναι γνωστή η εργασία του Λυκείου στο κεφάλαιο των Ελληνικών λαϊκών κοσμημάτων. Όσα μας είπαν, μπορούσαν να συνοψισθούν εις τα εξής:

Έως τώρα η μόδα στην Ελλάδα εστραφει από το εξωτερικό και ιδίως από το Παρίσι.

Η Ελληνική τέχνη εν τούτοις, άρχαία και νεότερη, ένεινε άνακθεν τους μεγάλους δημιουργούς της μόδας και δεν άπόχει κανένα ελληνικό μοτίβο, ούτε καμιά γραμμή, που να μη την έχρησιμοποίησαν οι ξένοι στα μοντέλα των. Οι μεγάλοι δημιουργοί της μόδας έπισκέπτονται όλες τις χώρες και μελετούν τα διάφορα λαϊκά κοσμήματα. Στην Ελλάδα όμως στρέφεται πάντοτε η προσοχή των, γιατί στα κοσμήματα της βρίσκουν ατέλειωτη πηγή έμπνευσης σε γραμμή και τεχνολογία. Ο Έλληνας έπηρεζε φιλόσοφος σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής του. Έτσι έφηγεται πως και ο καλλιτέχνης των Έλληνικών κοσμημάτων δεν έγραμμάτιζε και στην

μικρή της Ελληνική μόδα, που δυστυχώς δεν βρήκε την άποστήριξη που χρειαζέτο. Η μορφή αυτή προσπάθεια δεν μπόρεσε να λανθάνει πλατεί την Ελληνική μόδα, η οποία για να σταθεί έφειλετο μια γενική έξοχηση. Οι μεγάλοι όμως οίκοι που καταπαύονται σήμερα πάνω με την ίδια προσπάθεια είναι τα χρώματα, γιατί βρίσκουν πρόχειρα υλικά έλκιντα με ένδοξη άποστήριξη και εκ μέρους του Κράτους. Δεν υπάρχει δε άμφισβησία ότι έτοι θα επιβληθεί η Ελληνική μόδα και θα άγαπηθεί από την Ελληνίδα γυναίκα, η οποία θα την κάνει δική της, γιατί εάν Ελληνίδα είναι προετοιμασμένη να την δεχθεί εύχαρις. Οι ξένες που έπισκεπτονται τον χώρο μας, μόνον μαγεμένες και έκστασις από τα λαϊκά μας κοσμήματα και συχνά δίδουν παραγγελίες, ιδίως για η περιποίηση πανοφθόρια, τα οποία χρησιμοποιούν ως βραδυνά μαντά.

Ήταν κρίμα άλλάθεια να μείνει άνεκμετάλητος από μας τους Έλληνες ο πλούτος των Ελληνικών κοσμημάτων, που οι ξένοι τον μελετούν. Αλλά τον έκαράσαν με την ιδιότητά του αθηναϊκή αντίληψη, η οποία άρραει την ίδια στιγμή εκείνη πρωτοτυπία του Ελληνικού εθνικού.

Το Λύκειον των Ελληνίδων είναι και πάλι έξω συγχρητοσύνη. Με όλες τις άρρατες διακοσμήσεις κατόρθωσε να έχη ένα πλουσιότερο πληρες βεστιαριο, όχι μόνον των λαϊκών κοσμημάτων, αλλά και από τους άρχαίους χρόνους του Ελληνικού πολιτισμού. Χάρη στην προσπάθεια αυτή εσοθήσαν και διεγνώσθησαν πολλά κοσμήματα, που με την περρέσει του χρόνου άρχισαν σιγά-σιγά να ξεφανδώνονται.

Χρόνια έργάζεται άδούρβα και συστηματικά το Λύκειο για να προσελκύσει την άγάπη της νέας γενιάς στην Ελληνική τέχνη. Και δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι στην άρχαία πηγή για την δημιουργία Ελληνικής μόδας η συμβολή του καλού αυτού Σωματείου θα είναι πολύτιμη.

Η ΚΥΡΙΑ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

Προκειμένου περί της Ελληνικής μόδας, μας ενδιαφέρει να έχουμε και την γνώμη της κ. Χατζημιχαήλ, η οποία παρακολουθεί πάντοτε με άγάπη και ενδιαφέρον κάθε πρόοδο της Ελληνικής τέχνης.

Με την καλοσύνη που την διακρίνει η κ. Χατζημιχαήλ δεν άντηρε να την άποχωρήσουμε για λίγο έπάνω σ' αυτό το θέμα. — Βρίσκω θαυμάσιη, μας έλεγε, την προσπάθεια για την δημιουργία Ελληνικών σύγχρονων μοντέλλων και έλπίζω ότι από την προσπάθεια αυτή θα προέλθω κάτι καλό και σοβαρό, γιατί η κ. Νικολοπού άγαπά βαθιά την λαϊκή τέχνη και μπορεί να μεταδώσει τον ένδοξο πλούτο της και να έμπνευσε τους έτελεστές της μόδας. Αν κρίνη κανείς από το καλλιτεχνικό πνεύμα που έξέδωκε το Ύψος της Τίπου και Τουρισμού, βλέπει ότι όλα τα μοντέλα είναι με πολύ γούστο και καλαισθησία. Επίσης θα ήτο μεγάλη πρόοδος και άναπτυξη προς το πνεύμα της Ελληνικής έμφανίσεως, εάν όπως συμβαίνει στην Γερμανία και σε άλλες χώρες, οι κυρίες άπεφύσαν να παρουσιάζονται με Ελληνικές και ξένες ένδυσεις, οι οποίες δεν θα έστούσαν κομμοδονό από και τις οποίες θα είχαν έφ

δρον ζωής, αφού δεν θα έπηρεάζοντο από την μόδα.

Γύρω από μια τέτοια προσπάθεια, καλό είναι να γίνει μια σοβαρή προπαγάνδα με άφηνες έσοτες, κατά τις οποίες άποχετοσικά οι κυρίες θα ήσαν ντυμένες με λαϊκά κοσμήματα.

Η άριστοκράτισσα Ελληνίδα θα μεταδώσει την άγάπη της προς το λαϊκό κοσμητικό και στις άλλες γυναίκες, οι οποίες με αυτόν τον τρόπο θα γνωρίσουν τον χαρακτήρα των Ελληνικών κοσμημάτων και ίσως άργότερα θα συνήθισουν να έφαρμάζουν άδούρβα στις τουαλέτες των της ελληνική τεχνοποσία.

Η ΚΥΡΙΑ ΝΟΜΙΑ

Ο κύριος Νομιάς έπεδίβη στην Αθηναϊκή κοινωνία με το έξαιρετικό του γούστο και την καλαισθησία του. Τα θεαματικά μοντέλα που μας άποδεικνύουν ότι η κυρία που τον διευθύνει είναι πολύ μορφωμένη και κατέχει βαθιά την αθηναϊκή αντίληψη της μόδας. Γι' αυτό θέλουμε να έχουμε την γνώμη της για την ελληνική μόδα.

— Η Ελληνική μόδα ένε ένα θέμα τόσο μεγάλο και τόσο πλατύ που δεν μπορώ να μιλήσω με προχειρολογίες, μας λέγει η κυρία διευθύντρια. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μπορεί και πρέπει να δημιουργηθεί Ελληνική μόδα. Κάθε χώρα προσφέρει στην μόδα την ιδιότητά της νότα άνώλογα με τις συνήθειες, τις άνάγκες και την νοοτροπία της. Έτσι, ένα Παρισινό μοντέλο παραδείγματος χάριν δεν μπορεί να φορεθεί άσφισι στην Αθήνα, χωρίς να πάρη κάτι, εστο και το παραμικρό, για να τοίρρηση στην φύση της Αθηναίας γυναίκας. Γι' αυτό λοιπόν να μην έχουμε Ελληνικά μοντέλα που θα παραμυθώνονται τελείως στην νοοτροπία μας; Τα Ελληνικά κοσμήματα είναι ατέλειωτη πηγή δημιουργικότητας και μας δίνουν άδουνα τα μέσα για να παράγουμε μόδα με ένδοξη Ελληνική αντίληψη και τεχνοποσία.

Η Αθηναϊκή πελατεία έχει πολύ άνεπτυγμένο το αίσθημα της καλαισθησίας, ώστε δεν υπάρχει φόβος να μη δεχθεί με εύνοια τις Ελληνικές δημιουργίες που θα είνε πραγματικά μελετημένες και άριστοτεχνικές και θα ένομοποιούνται με τις άπαιτήσεις του καλού σύγχρονου γούστου. Όχι μόνον τα λαϊκά κοσμήματα μας βοηθούν στην δημιουργία της Ελληνικής μόδας, αλλά και τα Ελληνικά έθαρματα, που από χρόνο σε χρόνο τείνουν να εφθούν την τελειότητα. Ιδίως τα κοσμηματικά έργα πάρε μια την σφραγίδα της Ελληνικής άφαινευτικής.

Η έξαιρετική τους ποιότητα σε ύφανση τα έκανε γνωστά και στον έξω κόσμο και ιδίως στον γυναικείο, από τον όποιον έχουμε συχνότερες παραγγελίες.

Η καλαισθησία δεν λείπει από τον Έλληνα τεχνίτη και από την Ελληνική πελατεία. Τα Ελληνικά κοσμήματα και τα Ελληνικά έθαρματα μας δίνουν την δυνατότητα να έργασουμε έλευθερα για να δημιουργήσουμε μόδα σύγχρονη με Ελληνική γραμμή και νοοτροπία. Δεν πρέπει λοιπόν να άποχωρήσουμε άνεμετάλητες τις εντολές αυτές, για να φτιάσουμε κάτι το γνήσια Ελληνικό και ος δέχεται ενό τούτοις άριστον θα καταβάλω όλες μου τις προσπάθειες για την έπιτυχία του άραίου αυτού σκοπού, τον όποιον έλεγε την καλή έμπνευσή να χαράξει το Ύψος της Τίπου και Τουρισμού διά της ένδοξης Ελληνικών κοσμημάτων στην Γερμανία.

Το περίφημο «Παρίσι των Τσαρινών, που εορτάζεται εις το έργοσάκι αυτή την έμφανη φιλοσοφία του Μπενάκη, που όπως έγράφει εις το προηγούμενο φύλλο του σάκι, έκείνο που μας έφύλαξε την κυρία έρωσ την έμπνευσή των δημιουργών των Ελληνικών μοντέλλων, που έπρεπε να έπαιρουμε στα άρχαία και στο εις την Διεύθυνση Έκδοσιν το Β. έρωσιν, το όπερον αυτό ένδωρα χρονολογείται από 360 έτων!

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ του Ύψους της Τίπου και Τουρισμού για την δημιουργία Ελληνικής μόδας — για την άσκια έμφανίσεως το προηγούμενο τεύχος της «Γυναίκας» — πρόκειται να συνεχισθεί. Έτσι, καθώς άποφασιστέα, άποφασιστή ή προκήρυξη διαγωνισμού για τον έρχομενο Σεπτέμβριο προς βράβεισιν του καλύτερου μοντέλλου Ελληνικής μόδας. Στον διαγωνισμό αυτό θα κληθούν να μετάρουν όλοι οι Ελληνικοί οίκοι μόδας. Μάλιστα είναι εύλογο να βραβεύονται όχι μόνον ένα, αλλά περισσότερα μοντέλα.

Η συμετοχή πολλών οίκων εις τον διαγωνισμό θα δώσει την εύκαιρία να παρουσιασθή τον Σεπτέμβριον μια πραγματική έκθεση Ελληνικής γυναικείας μόδας.

Σχετικά με το ζήτημα της δημιουργίας Ελληνικής μόδας, η «Γυναίκα» έλεγε την ίδια να ένεργήσει μια ένδοξη έρευνα μεταξύ όλων

Περίεργα από...

Η τύχη και ο άριθμός 13

Κάθε γραφόν οι Γαλλικοί έφημερίδες, ο άριθμός 0.660.282 του Γαλλικού Κρατικού Λαχείου, ο όποιος έκέρχον εις την τελευταίαν κλήρωση το στραγγιγμένο πούνο των πέντε έκατομμυρίων φράγκων, είχε παληθεί την 13ην Μαΐου και κατά την 13ην ώραν.

Ως έγνωσθη, το λαχείον είχε παληθεί εις 20 περιόχες και έτσι τα πέντε έκατομμύρια θα διανεμηθούν εις 20 πτωχές οικογένειες.

Μαργαρίνη και βούτυρο

Εις την Βουλή των Αδελφών ο σίρ Μάτζιλ Μάιντον ύπέβαλε τελεσίως πρόταση όποις εις την μαργαρίνη προστίθεται άποχετοσικά ως ένα άλλάκις κανονών χρώμα.

Η πρόβλεψη αυτή θα έχη, κατά τον προτίοντα, τον σκοπόν να έπιτρέψη έφίσεως εις τους άγεραστές να διακρίνουν την μαργαρίνη από το βούτυρον.

Χήρα 72 χρόνων έπηρε χήρο 79 χρόνων

Ο άσυνήθιστος εύδος γάμος έγινε στο Κάνιγκ της Άγγλίας. Η νύφη ήσαν κάποια Λίντια Γουέστ, με 7 γαμους ένας όνόματι Νταϊν Ντιάβις. Κένοντοσαν σάν ίδιο δέσμο.

Είδα πως με χρειαζέται να τον κινώ. Είπε η κυρία Γουέστ στους δημοσιογράφους, γι' αυτό παντρεύτηκα. Βλέπετε, τον παίρνουν λίγο τα χρόνια πιά και άρχίζει να μην τα καταφέρνει όσάκις άποτά!

Η μόδα των... έξοφλισμών

Εις την Άγγλϊαν, έφ' έκτασιν της «Ημέρας του άφρο έλαναρίσιν» μια νέα μόδα καπέλων, εις μια μικρόν άεροπλάνον σ' ήν κορούς. Πολλά έγος κοπέλες την έφόρουν ως σύμβολον των γυναικείων... μωλών, που συνήθως άεροβατούν.

..όλον τον Κόσμον

Υπεύθυνοι οι γονείς

Αιματηρόν δράμα έρωτος έξετινίσθη την παρελθούσαν έβδομάδα εις το Ρουμανικόν χωρίον Χοτίν, όπου ένας 23ετής ζώσιμος έρότευσε εις την είσοδον της εκκλησίας την 20ήντα μνηστήν του και κατόιν ηντοκόνους.

Η νέα άφήρη σημείωμα, εις το όποιον γράφει ότι οι δύο τον άπεφύσαν να θέσουν τέλη εις την ζωή των, διότι οι γονείς της δεν συγκατετίθεντο εις τον γάμον των.

Επ' τη βάσει ενός νέου Ρουμανικού νόμου, ο όποιος καθορίζει ότι άποκείται εις ποινικήν δίωξιν όλα τα πρόσωπα που έξωθούν άποσώδωπο έναν άλλον εις τον θάνατον, συνέληφθησαν οι σκληροί γονείς της νέας.

Ξαναπαντρεύτηκαν μόλις πήραν διαζύγιο!

Ο Ρίτσαρντ Χιούξ, εις το Λίβερπουλ, έλαβε πρό ήμερών ταχυδρομικώς αντίγραφο της άποφάσεως, διά της όποιας ένεκρίθη τελικώς το διαζύγιόν του με την σύζυγον του κ. Νέλσον Χιούξ. Νιθίρη και πήγε κατ' εύθειαν, βρήκε την πρόην σύζυγον του και ξαναπαντρεύτηκαν!

Τό μεσημέρι της ίδιας ήμέρας, επί παρουσία μερικών φίλων των, τον μικρό κοριτσάκι του, ηλικίας 8 έτων, έκοψε το γαμήλιο καίρι!

«Ήσαν πολύ περισσότερο γεωμική, παρά την πρώτη φορά που παντρεύτηκα», έδήλωσεν η κυρία Χιούξ σ' ένα δημοσιογράφο.

«Βοήκαμε κι' οι δύο πως το διαζύγιό μας ήσαν άποτυχία και ότι άρεπιδίνασε, Γι' αυτό, άποφασισίσαμε να ξαναρχίσουμε την συζυγική ζωή».

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ, ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Πρωτότυπα κτενίσματα πάντοτε πιο ψηλά

Α ΚΟΜΨΑ κτενίσματα είναι πιο έπασα-στατικά άπ' ό,τι φαίνονται σε πρώτης όψεως.

Παραβλέπονται δύο πρωτότυπες άρχες: 1ον τα ίσα μαλλιά, 2ον τα μακρά μαλλιά... ή τα μακρύτερα κοτσά.

Άγαπώντας άναγνώστριες, η σημερινή μόδα των μαλλιών θέλει να μείνη άρκετά μεγάλη επάνω στο κεφάλι σας, χωρίς μπούκλες και άκαμψι, χωρίς άντλωση, παραδείγματος χάριν, όλο το πιά-σω-μέρος ή το έπάνω του κεφαλιού.

Όσο για το ζήτημα του μακρούς, αυτό έχει έξακαθιστή: τα μαλλιά του στή-νος πρέπει να είναι άρκετά μακρά, για να μπορούν να σκαλίζονται ψηλά.

Είχαμε συνηθιστεί στα

κτενίσματα α-ά-ά-ά-ά και α-ά-ά-ά, αλλά η σημερινή μόδα θέλει να είναι έλευθερο, αλλά και τα στή και το μέτωπο. Οι ρίζες των μαλλιών πρέπει να φαίνονται γύρω στο κεφάλι. Τα μαλλιά, μπουκαλισμένα με περι-μάνη στην άκρη, κάνουν ένα έλαφρό και χαρι-τομένο σινιόν ψηλά στο κεφάλι.

Τα νέα αυτά κτενίσματα έναρμόνισαν στη μόδα τα κτενία και τις άγκυρες, που διακοσμούνταν

γραμμή των μαλλιών είναι από τα κάτω προς τα πάνω.

Όχι μόνον ο στήνος πρέπει να είναι έλευθερο, αλλά και τα στή και το μέτωπο. Οι ρίζες των μαλλιών πρέπει να φαίνονται γύρω στο κεφάλι. Τα μαλλιά, μπουκαλισμένα με περι-μάνη στην άκρη, κάνουν ένα έλαφρό και χαρι-τομένο σινιόν ψηλά στο κεφάλι.

Τα νέα αυτά κτενίσματα έναρμόνισαν στη μόδα τα κτενία και τις άγκυρες, που διακοσμούνταν

Κανονισμός από γκρο - γκραν, με έλαφρό σκαμμένο το μπροστά και με βέλο που δίνει τίση.

Καπέλλο από πόν-νι-βι-βι, το όποιο σκαμνεται πίσω και η καλύτερη είναι γραμμωμένη με λαν-λαύδα και πτερά άστρις.

να σκαλίζονται γυρισμένα. Έτσι έχετε μαλλιά πολύ μακρά, για τα όποια οι κομμωτές λέγουν ότι δεν έχουν νεύρα, δεν μπορεί να τα κτενίσουν με την μόδα, παρά αν άντιγράψετε τα κτενίσματα του 1900, με ένα έλαφρό ρουλό στο μέτωπο. Ξανακτενισμένη η μόδα του 1900 παρουσιάζει χαριτομένη, χωρίς τα βαρέα ρουλό και μπούκλες, με τα όποια τόσο μαρτυρούσαν οι ήττες μας.

Τα κτενίσματα και το καπέλλο συμβαδίζουν. Το ένα πρέπει να άνοθεύει την γραμμή του άλλου για να όνταρη τα άφηνοντα σινιόν που άποκαλεί την κομμωτριά. Τα καπέλλα άεροπλάνου κι' αυτά, όπως τα κτενίσματα, τον πολικό ρυθμό, σε μονό-έρω τόνο.

Για να έλθε κομψή και χαριτομένης πρόσης, πρέπει να όνταρη τα άφηνοντα σινιόν που άποκαλεί την κομμωτριά. Τα καπέλλα άεροπλάνου κι' αυτά, όπως τα κτενίσματα, τον πολικό ρυθμό, σε μονό-έρω τόνο.

Το κτενίσμα αυτό είναι κατάλληλο για τα στή-βείρη, δηλ. την άκρια του κομμωτικού καπέλλου με μαλλιά. Τα πολύ μακρά μαλλιά δεν μπορούν να δώσουν τίση και προσωπικότητα.

ΟΛΙΓΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΠΕΝΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

ΑΝ ΑΚΟΥΣΕΤΕ τους ποιητές, θα σας λυγίσουν με επάσιους. Θα σας πούν, οι γυναίκες, πως είστε γλυκές, γοητευτικές, λογικές. Θα σας χειριστούν με ποιήματα και εκτιμήσεις. Άλλα να και ένας στατιστικός. Αυτός δεν διστάει, παρά με ποσοτήτες, μετρά, λογαριάζει, προσθέτει, εξάγει τον μέσον όρο. Αι κριτικά του, τα συμπεράσματά του, βασίζονται εις τους αριθμούς. Αριθμοί, αριθμοί, αριθμοί... Οι αριθμοί αυτοί θα σας μάθουν ότι έμεις οι γυναίκες τρώγουμε το περισσότερο ψωμί!

Η ΓΑΛΛΙΑ

57 Γαλλίδες επί 100 παντρεύονται. 1 επί 30 χωρίζεται. 37 επί 100 εργάζονται. Η Γαλλίδα ζει κατά μέσον όρον: 47 έτη και 4 μήνες. Κά αναλίσκει κάθε χρόνο: 190 κιλά ψωμιού, 43 κιλά κρέας, 100 λίτρες κρασί, 500 γραμ. τσιγάρα, 3,97 χιλιόγρ. καφέ, 20 κιλά ζάχαρη, 5 λίτρες μύρος.

1 Γαλλίδα επί 250 έχει αστοκίοντο.

1 επί 35 έχει τηλέφωνο.

Στις μεγάλες πόλεις η Γαλλίδα πηγαίνει στο θέατρο μία φορά κάθε δυο μήνες, στον κινηματογράφο μία φορά τον μήνα.

Αγοράζει μέσα σ' ένα χρόνο: 3 ρουσάνα, 1 μαντιλά, 3 καπέλα, 2 ζευγών παπουτσιών, και δαπάνη 200 φράγκα δια καλλυντικά.

Αι Γαλλίδες γεννούν 3,0.000 παιδιά το χρόνο. Κάθε χρόνο στη Γαλλία γίνονται 280.000 γάμοι.

Είς τους 100 κατοίκους η αναλογία των νεογμών είναι 1.34.

Η ΑΓΓΛΙΑ

52 Άγγλίδες επί 100 παντρεύονται. 1 επί 80 χωρίζεται. 30 επί 100 εργάζονται.

Η Άγγλινά ζει κατά μέσον όρον: 49 χρόνια και 9 μήνες.

Καταναλώνει κάθε χρόνο: 105 κιλά ψωμιού, 55 κιλά κρέας, 70 λίτρα κρόσσι, 5 κιλά τσιγάρα, 350 γραμ. καφέ, 95 κιλά ζάχαρη, 35 λίτρες μύρος.

1 Άγγλινά επί 220 έχει αυτοκίνητο.

1 επί 30 έχει τηλέφωνο.

Στις μεγάλες πόλεις, η Άγγλινά πηγαίνει στο θέατρο μία φορά κάθε τρεις μήνες, στον κινηματογράφο μία φορά κάθε τρεις εβδομάδες. Αγοράζει κάθε χρόνο: 2 ρουσάνα, 2 καπέλα, 2 ζευγών παπουτσιών, και δαπάνη 75 φράγκα δια καλλυντικά.

Αι Άγγλίδες γεννούν 600.000 παιδιά το χρόνο. Κάθε χρόνο στην Άγγλινά γίνονται 350.000 γάμοι.

Επί 100 κατοίκων η αναλογία των νεογμών είναι 1.73.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ

55 Γερμανίδες επί 100 παντρεύονται. 1 επί 100 χωρίζεται. 35 επί 100 εργάζονται.

Η Γερμανίδα ζει κατά μέσον όρον: 49 χρόνια και 8 μήνες.

Καταναλώνει κάθε χρόνο: 130 κιλά ψωμιού, 34 κιλά κρέας, 4 λίτρες κρόσσι, 100 γραμ. τσιγάρα, 1.66 χιλιόγρ. καφέ, 22 κιλά ζάχαρη, 50 λίτρες μύρος.

1 Γερμανίδα επί 1000 έχει αυτοκίνητο.

1 επί 40 έχει τηλέφωνο.

Στις μεγάλες πόλεις η Γερμανίδα πηγαίνει στο θέατρο μία φορά κάθε έξι εβδομάδες, στον κινηματογράφο μία φορά κάθε δυο μήνες.

Αγοράζει κάθε χρόνο: 1 ρουσάνα, 1 καπέλο, 2 ζευγών παπουτσιών, και δαπάνη 25 φράγκα δια καλλυντικά.

Οι Γερμανίδες γεννούν κάθε χρόνο 1.279.000 παιδιά.

Κάθε χρόνο γίνονται στη Γερμανία 600.000 γάμοι.

Επί 100 κατοίκων υπάρχουν 1.82 νεογμοί.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΑ

61 Αμερικανίδες επί 100 παντρεύονται. 1 επί 100 χωρίζεται. 30 επί 100 εργάζονται.

Η Αμερικανίδα ζει κατά μέσον όρον: 47 έτη και 4 μήνες.

Καταναλώνει κάθε χρόνο: 190 κιλά ψωμιού, 43 κιλά κρέας, 100 λίτρες κρασί, 500 γραμ. τσιγάρα, 3,97 χιλιόγρ. καφέ, 20 κιλά ζάχαρη, 5 λίτρες μύρος.

1 Αμερικανίδα επί 250 έχει αστοκίοντο.

1 επί 35 έχει τηλέφωνο.

‘Απ’ όσα γίνονται σ’ όλον τόν κόσμον

ΜΥΡΑΒΟ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΝΕΣ!

Γαλλίδες άσσοι της αεροπορίας. — Μία πλειάς που καταρρίπτει όλα τα σύγχρονα ρεκόρ. — Οι θρίαμβοι της Έλισαβέτ Λιον και της Μαριζ Χιλζ. — Πώς προετοιμάζονται οι αεροπόροι της αύριον.

ΕΝΑ ΛΙΟ το μοντέρνο σπορ που κατέκτησαν τις γυναίκες, και που και αυτές το κατέκτησαν, είναι η αεροπορία. Σε καμμία ίσως άλλη θάρρος. Και γι' αυτό ίσως είναι αξιοθαύμαστη η πλειάς αυτή των γυναικών — αεροπόρων που έχει κάποτε καταρρώματα τα τελευταία χρόνια και κατέρριψε τόσα ρεκόρ. Ίδιος στη Γαλλία η αεροπορία έχει κατακτήσει κυριολεκτικώς το ωραίο φθινό. Η Μαριζ Χιλζ, η Μαριζ Μπασιέ, η κυρία Ζαρλόν, η κυρία Ντυπερόν, η Έλισαβέτ Λιον, είναι από τα λαμπρότερα άστρα του αεροπορικού σπορ του αιώνα. Είναι γυναίκες που έχουν γράψει ολόκληρα έτη στους αιθέρες. Και όμως — αυτό είναι το εκπληκτικό και το ωραιότερο — έχουν καταρρώσει να μένουν και γυναίκες. Είναι ζωντανά επιχειρήματα: εναντίον εκείνων που επιτίθεντο κατά των πράξεων του σεμινισμού, ‘Αποδεικνύουν εμπράκτως ότι μια αληθινή γυναίκα μπορεί να καταρρώσει ότι και ένας άνδρας και συγχρόνως να μη χάσει την γάμον και τα προτερήματά του φύλου της.

‘Ας πάρουμε την Μαριζ Χιλζ. Ίδου — η γράφει η ‘Ελαιοσφάρα Φερνάντ Φερνάντ, η οποία την έπαιξε — φη τελευταίως στο σπίτι της για να της πάρη μίαν συνέντευξη. «Μπασιέ σ' ένα σαλόνι — γράφει — του οποίου θαυμάζω το γούστο. Η διακόσμηση είναι γαλάζια και χρυσή. Η Μαριζ Χιλζ αγαπά φαίνεται αυτά τα δυο χρώματα που τα συνιστά συχνά στον ούρανό. Και να που εμφανίζεται και η ίδια. Πώς; αυτή είναι που βρίσκεται απέναντί μου, αυτή η χαριτωμένη γυναίκα, ύψηλή και κομψή μέσα σε μια χαριτωμένη βελούδινη ρόμπα επίσης γαλάζια. Είναι αυτή η ίδια που ντυμένη με τα πέτσινα πούχα έπραγματοποίησε έδω και λίγα χρόνια την υπέροχη εκείνη της Παρισίων. Τόκιο μετ' έπιστροφή μεσά σε πέντε ημέρες και έξη ώρες. Είναι η ίδια που έξελεσε τόσας καθόδους δι' αλεξίπτωτο, και που κατέρριψε όλα τα ρεκόρ έτους, προσεγγισσά τις 14.310 μέτρας.

— Μα ναι, έγω ή είδα είναι, μου λέει γελάοντας. Δεν μπορεί να είναι μια γυναίκα καλή αεροπόρος, καλή αθλήτρια και να πηγή συγχρόνως γυναίκα; Και μωδ προ-θέτει: — Τι τά θέλετε! Ίσως σας φαίη περίεργο, αλλά έγω στο βάθος είμαι μια γυναίκα τού σπορ. Άγαπώ την κοζίκη μου και τού σπορ. Και όμως η γυναίκα αυτή έχει να επιδείξει καταρρώματα που ας ηλεύουν πολλοί άνδρες και έχει δώσει πολλές φορές δειγμάτια της γενναϊότητας και τού θάρρους της. Την έρωτώ για τα σχέδιά της. ‘Αλλά πόσο είναι δύσκολο να την κάνει κανείς να μιλήση για τόν έαυτό της! Προτιμώ αντί τού να μω μιλήση για τάς συναδέλφους της που θαυμαβούν αυτή τη στιγμή, την Έλισαβέτ Λιον και την κυρία Ντυπερόν.

‘Η πρώτη απ' αυτές έπραγματοποίησε τελευταίως ένα σημαντικό ρεκόρ. Διέτρεξε, χωρίς σταθμόν, μίαν απόστασιν 4.000 χιλιόμετρον καταρρίψασα έτσι τού γυναικείου ρεκόρ απόστασεως που είχεν έπιτύχει από τού 1932 η ‘Ελαιοσφάρα Φερνάντ. 3.939 χιλιόμετρα. — Τις θαυμάζω ιδιαίτέρως και τις

‘Ως τόσο η Σλάβα δεν ήταν γυναίκα δειλή. Είχε και θάρρος και αποφασιστικότητα. Κιόταε κατάματα τόν καλώς πληροφορημένο κύρ ο και τόν ρώτησε: — Πόσα ζήτεις για να μη μιλήσεις; — Πραγματικά κυρία, είμαι πολύ ληθαργικός να αναγκάζομαι να μιλάω έτσι, μ' έβλεπετε οι κεραι είναι δόλοκοι... Πιστέμει με ότι με πολύ ζωηρές τύψεις, άνα κίτσομαι...

— Λέγετε τωις, πόσα; — ‘Εάν θα θέλατε να μω δώσετε πέντε χιλιάδες π.γκας αύριο πρό των πέντε, ο σύζυγός σας δεν θα μόθαινε ποτέ τού μικρού μουτικού που μως ένώκει, έδως τόν κύρ ο ‘Όττο κ' έμένα!

Δέν έρω τι θα κάνατε έσεί έάν βρισκόσαστε στην θεί της Σλάβα. ‘Όλας οι γυναίκες που έχουν κάποιες άναρτίες στην συνεδισο-άσκηση πόσ θα έβέροτο ας τίτασ μια περίοισα. ‘Όπως έήποτε η Σλάβα, αφού έσκήφθηκε λίγα λεπτά ειπε: — Κύριε, δέν θα έκπληγζτε βεβαιά, έάν άκούσατε τού πόσο σάς συγχαινώ! ‘Η έπέμβασε σας σ' αυτό είναι άπην και βουαερή! ‘Αλλά [ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΜΙΑ ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΖΕΝ

Η ΦΟΒΕΡΗ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ ΤΗΣ Λ'ΕΓΗΣ

ΤΗΝ ΣΥΝΕΛΑΒΕ καθώς στενάνον άμέμνην μερσά στην πότα της. Δέν τού περίεμε και με βιαβία κατάλαβε ρώτση τούς δυο σοβαρούς κυρίους, που είχεν βάλει τού χέρι τους στον ώμο της. ‘Αλλά πώς στιγμήν μόρσε να έπανατήση την ψυχραμία της και ρώτησε: — Τι συμβαίνει, κύριοι; — ‘Ακούσθητε μου! — ‘Αστυνομια!

Διευατηρήθη, έρώνασε, σήλιασε. ‘Αλλά τίποτε. Στο τέλος ήντήσε ότι οι άστυνομοί δέν άστει εύονταν. Και τούς άνω λούσησε.

Τώρα μπροστά στον κύρ ο άναγκη ήρτίσταται μίαν άστυνη άνάμοι: — Είσαστε ή στερνή φίλη της κυρίας Λανί; Είσαστε ή στενή φίλη της κυρίας Βέις; Μπορείτε να μω πητε από τί πέθαναν αυτές οι δυο γυναίκες;

Γιατί αυτές οι τόνος της έρώσε; Ποιά θέλα την άστυνη; ‘Η Μαρία Μάκερ σκέπεται μίαν στιγμή και άπαντά: — Νομίζω πως πέθαναν από δυσπείφια.

‘Ο κ. άνακριτής χαμογέλα παράξένα. Τόν Νοέμβριον τού 1935 είχεν άποτανει υπο μυστηριώδες συνθήρας ή κυρία Κρούλ, άδω Σαρά, στη Λιέγη. Λοιπόν, ο άνακριτής κ. Ντεσιτέ είχε λάβει ένα άνόνητο γράμμα, που κατηγορούσε κάτσια κυρία Μαρία Μάκερ, ότι έδήλητηρίσε την Κρούλ. ‘Εγινε άστονρία, αλλά τού άποτέλεσμα ήταν άρνητικό. ‘Η Μάκερ άσέθη έλευθέρη. Και τότε την συνελάμβαναν έκ νεού ως πιθανή ή αιτία τού θανάτου των δυο γυναικών: περιφρην φαρμακευτίας, και της νέε λα Νανί και Βέις. ‘Ο άνακριτής σκεπτόσε τά γεγονότα.

— Λοιπόν, μω άρνεϊσθε ότι έήρατε πολλές φορές τού καί σας γής κυρίας Κρούλ και στις κυρίας Λανί και στις κυρίας Βέις. ‘Ασκήν έξοισε πώς τού έτοιμάσατε σις ή ίδια. Προσέστατε ότι στο τωά έήνατε...

‘Επισπε είς την έρώση τού έγινε απη ή λήψη στή έτήρσην διά φάρα άντεκρίνα των άνηρ είς αυτές τίς γυναίκες...

‘Η κυρία Μάκερ δέν έπεριμένε να τελευτήσά ο άνακριτής. ‘Η άστυφία ήταν φοκική.

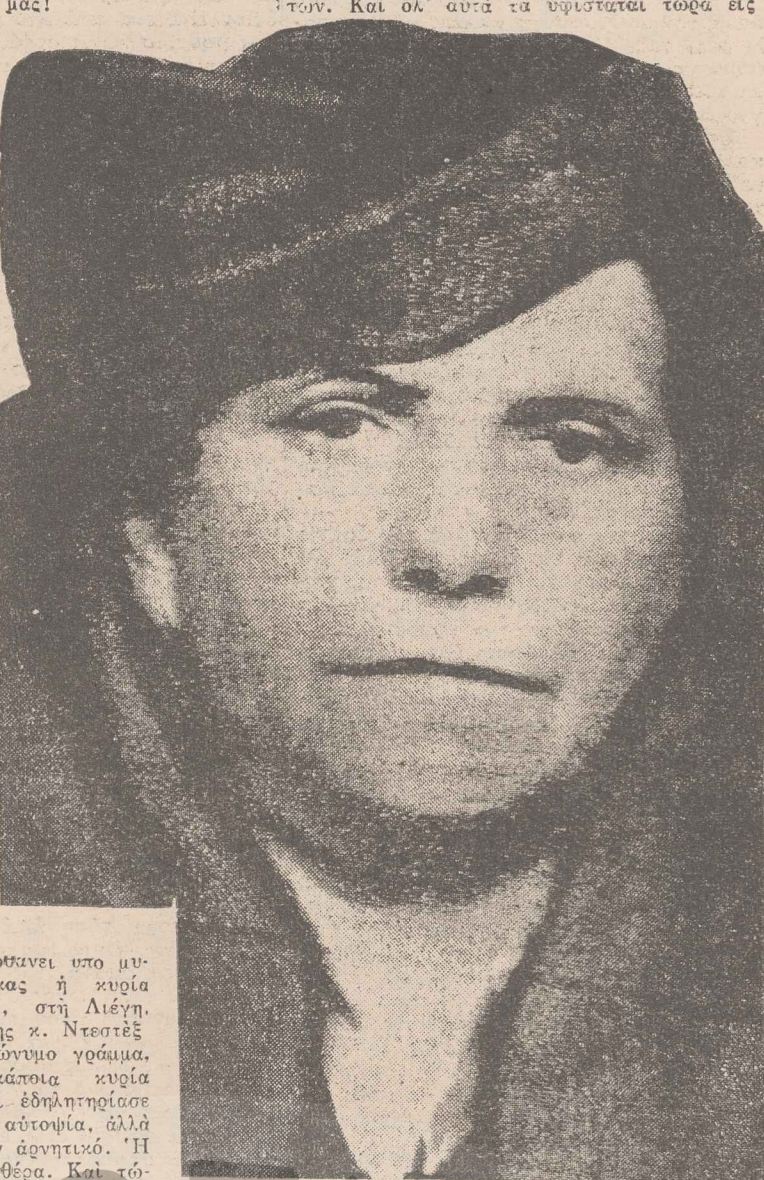
— Αι φίλοι μου μω τά είχαν διαθήσει.

— Γιατί, προσέθεν ο άνακριτής, είχατε πάντα παλι σας ατά, ή μων καλώς της ντυταίνας;

‘Υπορώσ άπ' την υποθέσιν που καί μω τού διατάξεν ο γιατέας.

— Πούος γιατέας; — Έχει πεθά νει από χαιρμό.

Αυτά έγίνοντο πού δύο περίου έτών. ‘Ανοβώς την 12 ‘Οκτωβρίου 1936 είς την Λιέγη. ‘Η γήρα κυρία Μάκερ βίβατα προσέβη, αλλά ή άνακριτής — άνακριτής που συνίχεται από τότε — δέν άπέδωσε τίποτε τού θετικόν. Την κατηγορούν διά ένδεκα έδήλητηρίσεις και τέσσερα; άποκρίσε έδήλητηρίσεως κλοπήν τίτλων, μερτηρών, κορημιάτων. Και δ' αυτά τά ύπρίσταται τώρα είς

ήλικία 62 έτών. Η σμά της Βουζέν, της αιτία τού θανάτου των δυο γυναικών: περιφρην φαρμακευτίας, και της νέε λα Νανί και Βέις. ‘Ο άνακριτής σκεπτόσε τά γεγονότα.

[ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΤΟ ΝΤΕΡΜΗΝ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

‘Εχει γρήνη και άλλους δια την περιφρην διαθήκην τού Καρλίνου Τσάρ. Μάλαρ, ο οποίος άπαιε 12 εκάτομια πρηνών είς την μέση άλικία, γυναικίαν μίση και τέταρτο. ‘Ετσι καταρρώσθη, μωρόσθη, τις ήν έρωτήσαν έ έρωσάν αληθινά σκάνδαλα και τού δικαστηρίον, τού έπιστραφέν να διατηρή δια βροβεία καταβάλλε πολλούς κοπούς διά να άκαταλήγη περην άνομήτων. Τέσσερες αλαφύει, επί τέλος, έπερρώσθη την έρωτήσθη, τούς διατάξεν τού. Αι έρώ γένιας ατάς είναι: ‘Οι Σμιθ, οι Μάκ Άρν, οι Ζιζάκ και οι Νηγκω. Είς την φωτογραφίαν μως ή οικογένεια Σμιθ.

Πόσο άξίζει μια σύζυγος;

‘Η Καρόλ Λάντες, μία νεαρά ήθοποιός τού κινηματογράφου, εξετήθη από τόν άνδρα της, τόν κ. Τριβιν Γουίλνερ, είς... 50.000 λίρες! Αυτό τού ποσόν έλήθησε δι' άγωγής είς τού δικαστήριον τού Λος Άντζελες από τόν Μπρίσιν Μπερκελύ, διευθυντή ένός σπουτίου, με την κατηγορίαν ότι έτού έλάτρε την άγνήν της σύζυγον τού.

Να ίδουμε τώρα αν θα συμφωνήσων με την έκτίμησιν αυτήν τά Αμερικανικά δικαστήρια κ' είσως έβα ή ή κ' ο δύστηνης κ. Μπερκελύ

ΜΕ ΤΟΝ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ ΣΤΗΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

Τό ήξερε ο σύζυγος; — ‘Ενα πορωτοφανές σκάνδαλο

ΤΡΟΓΑΜΕ έκείνου τού βράδύ κάτω από τίς άνθόμενες καστανές της ‘ήσου ‘Σαίη — Μαργκαρίτα. ‘Ο λόφος της Βούδας έλσπιρίζε με τά χίλια φώτα τού κάτω από τόν ασπ-φείρην ούρανό τών άστέρων. ‘Από καίρως τόν καίρ άκούσθησαν ή σειρήνα τών βασιρών πού διασχίζουν τόν Δούναβη.

Τού τοιγύναρι με τά μαύρα βελούδινα μάτια και με την γοιτεια της

είσα ο ζωνταίος χροιογράφος και φίλο της κρούβει στο στήλι σου έλα — α μικροί για να μουσικά της Βουδαπέστης δηληχίζον. — Δέν είναι σωστό, έξρετε, να κανείς τίς γυναίκες που είναι ακομπατρεμένες και ζήτουν παρηγορία της τύχης στην άγκαλιά ένός άλλου. Καθώς θα καταλάβατε ή άρτια Σλάβα δέν ήταν ποσά στον άνδρα της, και μετ'αυτή, είχε ήλιο γιατί άλλο δέν έκανε κ' αυτός παρά να παίζη τυχερά παιχνίδια και να μεγαλώνη άλογα ήπυροσώμην.

‘Ο σύζυγος λοιπόν τόν όποιον θα άνομώσαμε ‘Ενκόν, ευχηνέτω περισσότερον σπό την ρουλέττα και τόν μακαρά, παρά άπ' όλες τίς άλλες άπολαύσεις της γής. Εκείνη την ήμωρ ή Σλάβα, δέν έσκέπτετο τόν άνδρα της. Ελχορηγούσε την θεία Πράντια που την έπαιε ένα φίλο παρλόγορο, προσηκτικό, έξο — άκατωποίηση και τίς πού κρυφές έιθόμενες της ρομαντικής ψυχής της.

ήφης των, συνάδεναν τίς σκέψεις μας με τούς καταλογικούς ρυθμούς των και τά ήρωικά τών ‘Ισάρντας.

Στό τραπέζι μου καθόντασε ένας από τούς πού πνευματώδεις Ούγγαρέζους δημοσιογράφους. ‘Ο Νάγκυ ‘Ισάρν, ή με ‘Μαριέτ Σόφραν, μία έγγλέα που σκεγνίσανε την άνία της διά μ'σου τών Ευρωπαϊκών πρωρειες άπες μως τίς δηγήθηκε ένας από τούς ήθοποιούς της κομικοτραγωδίας αυτής.

‘Η ήρωας είναι μία Ούγγαρέζα, πατρεμένη, θά μω έπαιρήμεν άποσπώσθη τού όνομα της. ‘Ας είμαστε λίγο έμενδοι... ‘Ας πούμε πως την έλεγαν Σλάβα. Μία μέρα έβγαίνε από ένα σπίτι έπάνω από τού λόφο της Βέρμεπτόν. Είχε ένα κρυφό ραντεβού με έναν βιενέζο

οι Ούγγαρέζοι, ήπρε τού τοιγαρο και φιλονίκης τίς άκρες των δακτύλων της νέας έγγύλας, απήτησε: — Σκάνδαλο, ή ήταν λείες πολύ βαρεία για τού μικρού έπεισόδιου που θα σας διηγηθώ... Και όμως είναι μία περιπέτεια που δέν στερείται έλας, θα έλεγα μάλιστα πάτρινα και θα σας πω όλες τίς λεπτομειρες άπες μως τίς δηγήθηκε ένας από τούς ήθοποιούς της κομικοτραγωδίας αυτής.

‘Η ήρωας είναι μία Ούγγαρέζα, πατρεμένη, θά μω έπαιρήμεν άποσπώσθη τού όνομα της. ‘Ας είμαστε λίγο έμενδοι... ‘Ας πούμε πως την έλεγαν Σλάβα. Μία μέρα έβγαίνε από ένα σπίτι έπάνω από τού λόφο της Βέρμεπτόν. Είχε ένα κρυφό ραντεβού με έναν βιενέζο

‘Εαφικά καλός κατ'έβαινε προς τόν Δούναβη, ή Σλάβα είδε να την πλησιάζη ένας κύριος, φωνάζοντας την με τού όνομα της, ‘Είχαε βριστική στην άνάμνησιν

Τά λόγια τού έένου αού κατέπληξαν σ' έτέτοιο βαθμό την κυρία πού στήθηκε ένώ έκείνος ήδη άρχισε να περπατά.

Κάθε Δευτέρα και κάθε Παρασκευή έχετε ραντεβού με τόν έπινεπτινέτην της έδω αυτής. Κάθε πατρεμένη ή τόν κ. Έγκον Χ. έπαιρνε άπό τού σπιτι τού φίλου σας πού διαμείνει 131 δόδο Βερμύντ...

Δέν έρω τι θα κάνατε έσεί έάν βρισκόσαστε στην θεί της Σλάβα. ‘Όλας οι γυναίκες που έχουν κάποιες άναρτίες στην συνεδισο-άσκηση πόσ θα έβέροτο ας τίτασ μια περίοισα. ‘Όπως έήποτε η Σλάβα, αφού έσκήφθηκε λίγα λεπτά ειπε: — Κύριε, δέν θα έκπληγζτε βεβαιά, έάν άκούσατε τού πόσο σάς συγχαινώ! ‘Η έπέμβασε σας σ' αυτό είναι άπην και βουαερή! ‘Αλλά [ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Στά 'Ωδεία μας

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ Ή ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ;
ΣΤ'

ΕΠΕΙΤΑ από την επίσκεψή μας την περασμένη εβδομάδα στην τάξη της Κας Νίνας Φωκά — της μόνον της από ελληνικού τραγουδιού, όπως την ονόμασαν — να μας σήμερα πάλι στην τάξη μιας άλλης καθηγήτριας του δασκός, στο 'Εθνικό 'Ωδείο, της κυρίας Σμαράγδας Γεννάδη, που δίνει τόσο ευήλικα γνώση στον μουσικό μας κόσμο.

Στην εισαγωγή της ομιλίας, οι κάποιες βο-
καλίες μας υποβλήσαντα — οι βοκαλίες που
νε δικαίως ο τρόπος και το βασανιστήριο
των ακούοντων μα και η αγγαρεία των
τραγουδιστών.

— Είπε η γραμματική του τραγουδιού,
μὰς έλεγε μια νεαρά.

Σωστό. Μὰ με τη διαφορά πως η γραμ-
ματική δεν ένοχλει παρά έκανε ην που τη
μορφαίνει, ενώ οι βοκαλίες...

Ας είναι! Ας υψώνουμε, αφού η
παρουσία μας είχε τη δύναμη να τις στα-
ματήσει ως δια μαγείας κι' άς προχωρή-
σουμε αδιατάκτως μετ' από τα δικά μας.

Οι μαθηταί όθριοι οι περισσότεροι έχουν
τριημίσιον τό πόνον, κάνοντας νεορά κρι-
τικές και συγκρίσεις.

Άλλοι, ικανοποιημένοι από τον έαυτον
τους, βίβαιοι για την ικανότητά τους, για
την τέχνη τους, για την ποιότητα της φω-
νής τους, ακούν με συγκράτηση, γεμάτοι
αυταρέσκεια που δύσκολα κρύβεται.

— Πού νὰ μ' ακούσεις έμεινα! φαίνον-
ται να λένε με τη στάσι τους.

Άλλοι, πιο δειλοί, σκέπτονται μ' αγω-
νία την ώρα που θα βρεθούν κι' εκείνοι
στη θέση του έκτελεστου κάτω από την ά-
δέκαστη και απαιτητική κριτική των συ-
σάδων και αναλογίζονται με φόβο πως
θα τὰ καταστρέψουν.

Γιατί, έκτος απ' τον αόαντο διαταγών
και το καρδιοχτύπι κάθε μαθητευομένου,
που δνε άβέβαιος για τις δυνατόει του και
αμφιβάλλει για την έπιτυχία, είτε από με-
τριοφροσύνη, είτε από τον πόθο της άνε-
φικτης τελειότητας, υπάρχει στα 'Ωδεία
ένας καλλιτεχνικός ανταγωνισμός, μια ά-
μλλη μεταξύ των διαφόρων μαθητών, πο-
λύ πιο αόλητη παρά όποιοδήποτε άλλο.

Την ώρα που μπαίνουν στην τάξη της
Κας Γεννάδη, κατά παράδοσον συμπτω-
ν άόητος των νέων ισοφροσύνη σχεδόν τον
αόητο των κοριτσιών και σπεύδουμε άμέ-
σως να της το πούμε.

— "Αι, μπά, λείει γελάντας. Ή έντοπο-
σις αυτή εινε έντελεια άπατηλή και όφει-
λεται σέ συμπτώματα τυχαία. Στην πραγμα-
τικότητα, τα έννεα δέκατα τών μαθητών
μω, όπως και όλου του 'Ωδείου, εινε κο-
ρίτσια.

Πράγματι, το τραγούδι εινε μετὰ το
πάντο το είδος της μουσικής που έχει τους
περισσότερους οπαδούς. Πάς το έζηγείνε
αυτό.

— "Απολύτωση: με λίγη έργασία έπι-
τυγχάνονται μεγάλα και έντυποιστικά ά-
ποτελέσματα. Το τραγούδι, δηλαδή έχει
δύο προτερήματα: άφ' ενός δεν άπαιτεί
μακροχρόνιο μελέτη κι' άφ' έτέρου εινε
ένας πρώτης τάξεως κοσμικό σπολίδι —
γιατί, δυτυχώς, οι περισσότερες έρχον-
ται μόνον και μόνον για να λάβουν την
κοσμική κίνηση, κι' αυτό εινε το μεγάλο
μω παράδοσον: δεν παρουν την μουσική
δσο άθρηπτε σοφάρα, δεν την παρουν
για σκοπό, αλλά για μέσον έπέλξεως.

— "Δότε εινε της γνώμης ότι δεν τίς
προσελκύει κυρίως η άγάπη της μουσι-
κής;

— "ΕΙ βέβαια, υπάκουον κι' άρκετές
που έρχονται με καθαρά καλλιτεχνικές
βλέψεις, μα αυτές μειοψηφούν. Τα περισ-
σότερα κορίτσια έρχονται για να φυγο-
ράρουν άπλάς ως έρασιτεχνίδες — κι' αυ-
τό εινε λυσιπρόν.

— Λυσιπρόν; Γιατί;

— Γιατί θαρρώ πως ό έρασιτεχνισμός
καταστρέφει την τέχνη. Γι' τὰ θέτε; Δεν
τόν άκούομαι! Γενικά η Κα Γεννάδη, τό
δνερό μου και ό μεγάλος μου πόθος ειναι
να δώ όλους τους μαθητάς μου στο θέα-
τρο.

— Μὰ αν όλoi όσοι έξέρουν κι' αίσθη-
νονται τη μουσική γίνουν καλλιτέχναι, τό-
σο προπαγανδίζετε

για την διάδοσι της «Γυναί-
κας». Πείτε έστω και μ ι α
φίλη σας να γίνη αναγνώστρια.

"Ετσι η «Γυναίκα» θα μπορη
να γίνεται από φύλλο σε φύλ-
λο καλλίτερη.

"Η Κα Γεννάδη δηλαδή άφ' ενός
παρέχει έλλιπες για τό καλό μουσικό έ-
λικό που παρχει ό τόπος μας και άφ' έ-
τέρου άπαισιόδοξε για τη στοχαστικότητα
αυτών των καλλιτεχνικών νεοσάν

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΑ ΑΓΑΓΗΣΗ Η ΓΚΡΕΤΑ

Η καρδιά της Γκάρμπο

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟ ΕΡΙΚ ΜΠΕΡΚΣΤΡΟΜ

|||ΟΝ

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

Ο ΣΟΝ άφορά την ηλικία του, οι
γνώμες εινε μοιρασμένες. Πάν-
τως από τὰ στοιχεία που υπά-
ρκειν μεταξύ των 50 και 60. Εινε περιε-
ρή η σύμπτωσης ότι αν ζούσε σήμερα ο
άλλος Πολωνός που κατέκτησε την Γκά-
μπο — ό Στύνλερ — θα είχε και αυτός την
ίδια περίπου ηλικία.

Η καρδιά του υπήρξε άρκετά άνήσυ-
χη και περιπετειώδης. Χάρης εις τὰ μέσα
που διάθεσε ο γονεϊς του, μπόρεσε να
σπουδάσει μουσικήν στο «Βασιλικόν Κολ-
λέγιον» της «Οκφόρδης, και κατόπιν στην
Γαλλία και την Γερμανία. Άλλά παρά τὰ
διπλώματα που έπήρξε, δεν αίσθανόταν διό-
λου καλά τον έαυτό του στην Εύρώπη.

Πριν άκόμη άπο τον πόλεμο φεύγει για
την 'Αμερική όπου τον περιμένει η αόλη-
της και η δόξα.

"Αρχίζει τό στάδιό του με την πρώτη.
"Επι πολλούς μήνες περιπλανώται σάν πλαν-
ώδης μουσικός διά μέσον των 'Ηνωμέ-
νων Πολιτειών. Έχει ευτυχώς την τύχη να
έξέρη όλα τὰ όργανα. Τη μία μέρα εινε
παιανιστάς, την άλλη βιολιστής, μετέωρος
φλαουτίστας. Λίγο-λίγο άρχίζει να γίνεται
φασόλα στους μουσικούς κύκλους και τό
1912 ντεμπούταρει ως διεθυντής όρχη-
στρας στην Φιλαδέλφεια.

Εινε ένα άραιο παιδί με έξυπνη φυσιο-
γνωμία που κατακτά συχνά χωρίς να τό
θλίη και χωρίς να τό ζέρη την γυναικεία
καρδιά. Ο ίδιος πολύ λίγο ενδιαφέρεται
γάρ για τον έρωτα και γίνεται δόκιμος
στην τέχνη του και γίνεται ημέρα με
την ημέρα πιο διάσημος.

Μια γυναίκα μόνο φαίνεται να έλκυν-
κίται τον όνειροπόλον αυτόν, που εινε
κατά βάθος συνεσταλμένος και έχει λίγη
πεισιθία στον έαυτό του. Εινε μια νέα
παρτιθία, μια Ρωσσία, η «Όλγα Σαμα-
ρόφφ». Οι δύο νέοι περνούν δόλιχες ή-
μέρας μαζί, εργάζονται, κάνουν περιπά-
τους, μιλούν για μουσική, για φιλολογία,
για πολιτική, άλλα... ποτέ για έρωτα.

Τότε, μια άραιο ημέρα, όστερα από ά-
τελειώτους μήνες άναμονής, η «Όλγα Σα-
μαρόφφ» παίρνει τό χέρι του Στοκόβοκι
μέσα στο δικό της, τον παρατηρεί καλά-
κάλα μέσα στο πάτωμα και τού λέει με μια
φωνή άπλη και συγχρόνως συνταρα-
κτική:

— Μωό φαίνεται, Λεοπόλδε, ότι με άγα-
πάς και ότι θέλεις να με ζήτησης σέ γάμο
άλλά φοβάσαι την άρση. Καλά λοιπόν,
ήσυχασε και μάζε ότ' αγαπάς κι' έγώ
και δέχομαι ευχαρίστως να γίνω γυναίκα
σου. Πηγαίνω με λοιπόν και άς όρίσουμε
γρήγορα την ημέρα του γάμου μας.

Η έννοια αυτή, η κάπως μονότονη, δι-
αρκεί δεκαετία χρόνια, στο διάστημα των
όποίων ο Πολωνός άρχιμουσικός άνεβαίνει
διαρκώς και περισσότερο. Εινε περιήρη-
τος παντού. Συχνάζει σέ σαλόνια πλούσι-
ων και, μεταξύ των άλλων, και στο σπίτι
του πολυκαταμυμίουζου Τζόνσον. Συ-
νι...

πού μ' άγάπη έξεκάλυψε και που η ίδια,
όπως λέει, έσπρωξε σ' αυτόν τον δρόμο.
Θιγόντας έτσι ένα γενικότερο πρόβλημα
του μουσικού μας κόσμου.

Η δημιουργία του ραδιοφωνικού σταθ-
μού δεν άνοησε μια διάδοιο για όλους
αυτούς άς σολίστ; ρωτούμε έπεκτεινόντας
έτι την έρευνά μας ως ένα θέμα που έν-
διαφέρει όχι μόνον τους μαθητάς των 'Ω-
δείων αλλά και κάθε μουσικό.

— Ο Σταθμός βέβαια εινε ένα σημα-
ντικό βήμα στη μουσική μας ζωή, μα δεν
ευεργετεί παρά εν μέρει μόνον τους τρα-
γουδιστές μας, γιατί καθέννας δεν μπορεί
να χρησιμοποισθίη περισσότερο από τρεις-
τέσσερες φορές τον χρόνο ως σολίστ. Τό
μεγάλο ευεργέτημα για τους άοιχούς μας
μεταξύ των οποίων έχομε πρώτης τάξεως
ταλέντα, θάταν η ίδρυσις ενός έπισήμου
λυρικού θεάτρου. Θά πραγματοποιηθίη, ά-
ρα γε, ποτέ τό μεγάλο αυτό δνερό όλων
μας; Δεν έξορο. Τώρα όμως που δείχνει-
ται τόσο ενδιαφέρον για τη μουσική, έ-
χομε τό δικαίωμα να εύελπιστούμε.

«Νά ευελπιστούμε». Τι τό καλλίτερο θά-
χαμε αλήθεια να κάμουμε; Καί τί άλλο
παρά η έλλιπας μὰς δίνει τό άθροισμα και
τη δύναμη για τις μεγάλες και τις ευγενικές
προσπάθειες;

Κ. Σ.

χιάζει εκεί ιδιαίτερα, αλλά οι συχνές του
έπισκέψεις δεν έχουν σκοπό παρά την κό-
ρη του πλουσίου 'Αμερικανού, την άραιο
Ευαγγελίνα. Άν και παντρεμένος ο Στο-
κόβοκι αίσθανεται μια ζοφή συμπαθεία
για τή νεά, η όποια δεν μένει αδιάφορη
στα βλέμματα του καλλιτέχνη και στα
άδη που της προσφέρει.

Άλλά, κατά τη συνήθειά του, έκείνος
μένει πάντοτε ασηπτός. Οι μήνες περνούν
χωρίς να άποφασίσει για έκδηλώση τίποτε
έως την ημέρα που η Ευαγγελίνα Τζόν-
σον όπως άκριβώς άλλοτε η «Όλγα Σα-
μαρόφφ», τού παίρνει τό χέρι, τον παρατη-
ρεί καλά-καλά στα μάτια και τού λέει με
μια φωνή γεμάτη αίσθημα άλλα και λί-
γη ειρωνεία, όπως συνήθιζον οι νεαρές
'Αμερικανίδες:

— Λεοπόλδε, θαρρώ ότι μ' αγαπάς και
ότι θά ήθελες να με ζήτησης σέ γάμο άλ-
λά δεν τολμάς, μά φοβάσαι μήπως σου άρ-
νηθώ και μήπως άντιστοιχίη η γυναίκα σου.
Καλά λοιπόν, ήσυχασε, σ' αγαπά κι' έγώ
και αν η γυναίκα σου δέχεται να χωρί-
στες, δεν ζητώ άλλο παρά να σέ παν-
τρευθώ.

Χάρης στα έκτακτοιμύρια του Τζόνσον, τό
διάζυγιό με την «Όλγα Σαμαρόφφ» τελειώ-
νει γρήγορα και ο Λεοπόλδος 'Αντόνιος
Στανισλαβ Μπλεσλόφσκι Στοκόβοκι γί-
νεται ο πλουσιότερος μάστρας του κό-
σμου.

Όστόσο ο τρόπος της ζωής του μένει
πάντα ο ίδιος κοντά στην καινούργια γυ-
ναίκα του, με την όποια εινε άπόλυτα εν-
τοχισμένος. Ή μουσική έσκακολουθεί να ε-
ινε ό μεγάλος έρωτας και η μεγάλη φιλο-
δοξία της ζωής του. 'Εργάζεται στην άρ-
χή στην «Εσούεστερ» 'Ελεκτρικς, έπειτα
στην βιομηχανία δίσκων «Βικτόρς», για να
φθάση στην ύψηλή θέση του μουσικού δι-
ευθυντού της «Παραμούντα».

Τό κοινόν βλέπει τώρα τό δύναμ
συχρότερα στις άφες του φίλι, διότι ά-
νιβαίνει άλυσια και σπανιότερα για να
διευθύνη όρχηστρα.

Στό διάστημα μιας άπό τις σπάνιες α-
νιές δημόσιες εμφανίσεις ο Στοκόβοκι γυ-
νάζεται με την Γκρέτα. "Εκτοτε, από την
πρώτη έκκληση συνάντησ, έπιδιώκουν και
άλλες συναντήσεις και γρήγορα ο μα-
έστρας γίνεται τακτικός έπισημότης στη βί-
α της «Βενετίας». Τό Χόλλυγουντ έλ-
ταχισμένο πού βρήκε ένα νέο θέμα κοιντο-
μπολίου, βουίζει σάν μελίσα. "Όλοι, και
πρό παντός οι δημοσιογράφοι, όρμούν έ-
ναντιον της νεαρής κυρίας Βίρτελ, μιας
πολύ μορφωμένης Σουηδής, η όποια εινε
«μυστικοσυμβούλος» και ιδιαίτερα γραμ-
ματεύς της Γκρέτας. Άλλά και έκείνη δεν
γυρρίζει τίποτε θετικό και μάλιστα εινε
κι' αυτή τόσο περιέργη να μάθι, όστε μό-
λις συναντά τον Πολωνό άρχιμουσικό, τον
στηριάζει σέ μια γωνία και τού θέτει την
ερώτηση χωρίς περιστροφές:

— Πέε μου, Στανισλάβε, τού λέει, τί πε-
ριμένεις να κάνω χωρίς και να παντρευ-
θής την Γκρέτα Γκάρμπο;

Και ενώ έκείνος έκπληκτος, ένδως,
μουρμουρίζει κάτι λόγια ακατάληπτα, έ-
κείνη προσθέτει πολύ σοφά:

— Η θέλεις να τό κάμω έως άς μέρους
σου; Πηγαίνω τώρα και τ' εθεύαν έκεί.

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώτος και μεγάλ-
ος της έρωτας. Έτσι επαληθεύει για μια
άκόμη φορά η γνώση γαλλική παροιμία
που λέει ότι έθανάτωρίζε κανείς πάντα στις
πάλαι του άγάπες... Ή Γκρέτα περιμέ-
νει δεκαετία δόλιχηρα χρόνια για να έα-
ναγυρίσει...

Τά υπόλοιπα εινε άρκετά γνωστά όστε
να μη χρειάζεται να τὰ πούμε εν έκτά-
σει. Παρά τό γεγονός ότι ο Στοκόβοκι έ-
χει τρεις κόρες, τό διαζύγιό δίδεται και
αυτή τη στιγμή ένα χρόνο μετ' άπο τήν
άποσύνη που έχει άλλως για μια άκόμη φορά
τό δύναμ της, να λένεται στο έξής — πο-
λωνικά — κυρία Στοκόβοκα... Θά έχη παν-
τρευθί τον άνδρα που τό όποιο η ήλι-
κή, τό πρόσωπον, τό άντίστημα, ή χαρο-
κτήρ, ή μεγαλότητα θυμίζουν τόσο τον
Στύνλερ που υπήρξε ο πρώ

ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟΥ Δρ ΜΑΡΝΤΙΕΝ

Κρεωφαγία ή χορτοφαγία ;

9ον
ΟΙ ΛΛΟΙ που τρέφονται με λεύκωμα, το οποίο προέρχεται ή από κρέας ή από τα αντίστοιχα του, αυγά, γάλα, τυρί και βούτυρο, είναι οι πιο εξυπνάοι οι πιο πρωτότυποι. Αυτοί οδηγούν τις τύχες της ανθρωπότητας στους μύθους γρόνους.

Ένα άλλο πρόβλημα της τροφής που περιλαμβάνει λεύκωμα, λεύκωμα που βρίσκεται όχι μόνο στις πρωτεΐνες, αλλά και στα φρούτα, και στα λαχανικά, στις φασόλες κ.τ.λ. είναι ότι το λεύκωμα που περιέχουν μοιάζει πολύ με τους ανθρώπινους ιστούς και απορροφάται εύκολα και αφομοιώνεται άμεσα, αντίθετα με τις άλλες τροφές. Γι' αυτό οι σοφοί που μελέτησαν βαθιά το ζήτημα, δηλώνουν ότι το λεύκωμα είναι το πρώτο και το καλύτερο οικοδομικό υλικό του ανθρώπινου σώματος.

Σε ώριμες περιπτώσεις που ο οργανισμός δοκιμάστηκε και εξαντλήθηκε ύστερα από μια άρρωστη, όπως η φυματίωση, ή ζωική διαίτα επιβάλλεται. Χρησιμοποιείται σχεδόν αποκλειστικά το κρέας, τουλάχιστον για ώριμους ανθρώπους. Καλώς έχουνταν όμως των προηγμένων, νομίζω, πως το γάλα και τα αυγά το αναπληρώνουν επαρκώς.

Στις άρρωστες των νεφρών και του ήπατος, η κρεωφαγία είναι κακή και κάποτε επικίνδυνη. Πειράματα

τά οποία έγιναν σε σκύλους απέδειξαν ότι όταν υπάρχει βλάβη της γαλβόου κύστεως ή του ήπατος, ο σκύλος αρνείται το κρέας και όταν τον αναγκάσει να φάει παρουσιάζει συμπτώματα δηλητηρίασεως. Εάν συνέχισι κανείς αυτή την ίδια διατροφή το σκύλο θα πεθάνει, γιατί κανένα άλλο όργανο εκτός του ήπατος δεν μπορεί να εξουδετερώσει ή να λιγοστεύσει τη δηλητηρία του κρέατος.

Τα πειράματα αυτά ώθησαν τους γαστρονόμους στο να απαγορεύσουν στους ήπατικούς το κρέας. Η κρεωφαγία είναι επίσης βλαβερή σε όσους πάσχουν από τα νεφρά τους. Ακόμη και όταν επιτραπεί σε τέτοιους ασθενείς η χρησιμοποίηση κρέατος, το κρέας αυτό πρέπει να είναι βοσκόμειο, διότι ο τρόπος κατάρτισης της βλαβερής του φάσεως είναι ο ίδιος με τον κρέας. Οι ασθενείς αυτοί, καλώς θα είναι να προτιμούν τα λευκά κρέατα.

Εδώσε σε προηγούμενα άρθρα μας ότι η ζωική τροφή μας δίνει σε λίγη ποσότητα τα αναγκαία για τον οργανισμό μας στοιχεία. Αυτό εξηγεί γιατί οι χορτοφάγοι οι οποίοι έχουν άνοχη, δεν έχουν άμεση μυϊκή δύναμη όπως οι κρεωφάγοι. Το άνω και η ζωική τροφή που περιέχει τα αμινοξέα, τα λαχανικά πρέπει να υποστηρίξουν μεταλλικά για να υπάρχει η αφομοίωση, ενώ ο γυλός του κρέατος και άλλων τροφών απορροφάται άμεσα.

Ο Ναπολέων συνήθιζε να λέει:

«Ας βάλλω τους στρατιώτες να πολεμήσουν όσο έχουν βωδινό κρέας στο στομάχι». Το λεύκωμα φτιάχνει δυνατούς μύς. Το κρεωφάγο λεοντάρι έχει δύναμη που δεν την έχει κατά γυμναστή το χορτοφάγο βόδι. Το βόδι όμως μπορεί να δουλέψει σφόντα βάρη πολύ περισσότερο από το λεοντάρι.

Οι χορτοφάγοι νικούν συνήθως τους αθλητές διότι έχουν την δύναμη της άνοχης. Οι Ένδοι οδηγούν που οδηγούν τους τουρίστες επάνω στα Έλ-μολάνα, είναι σχεδόν αποκλειστικά χορτοφάγοι και τρέφονται μόνο με ρύζι, καρύδες κλπ. Οι άνθρωποι αυτοί είναι τόσο αδύνατοι που δεν έχουν παρά το πετό τους επάνω στα κοκκαλά, ως τόσο η άνοχη τους στο βάδισμα είναι παρομοιωμένη.

Οι Νέγροι του Κονγκό που είναι φυσικοί φυτοφάγοι είναι επίσης ημιμυϊκοί για τα σωματικά τους κατορθώματα. Τριάντα Νέγροι πάλευσαν κατά τον πόλεμο του παλαιού, νυγμήνουν επί τριάντα έξη ώρες, όταν πήγαιναν τον δικαστή του Κονγκό.

Είναι αξιοσημείωτο το ότι ενώ οι Νέγροι είναι χορτοφάγοι, από καιρού εις καιρόν αισθάνονται ζωντανότητα της επιθυμίας να φάγουν κρέας και όταν τους πείσει κανένα κυνήγι στο γέρι το τρώνε μὴν αφήνοντας τίποτα. Αυτό αναμφισβήτως οφείλεται στην ανάγκη λευκώματος που έχουν οι ίδιοι.

Λευκώματος που δεν περιέχεται στην φυτική τροφή τους. Στην αυστηρή χορτοφαγία δεν υπάρχουν μονότονα έλλειψης λευκώματος αλλά και έλλειψης λίπους και υδατανθράκων, όπως η ζάχαρη και το άμυλο. Με άλλα λόγια η αποκλειστική χορτοφαγία δεν περιέχει τα τρία κύρια στοιχεία που όπως είδαμε είναι αναγκαία για την ζωή. Γι' αυτό οι χορτοφάγοι κουράζονται το πεπτικό και συστήμα παίρνοντας μεγάλες δόσεις τροφών, αντί λίγων και ποικίλων.

Οι χορτοφάγοι οι οποίοι έχουν αποβάλλει από την διαίτα τους, κάθε ζωική τροφή όπως το γάλα, τα αυγά, το βούτυρο υποφέρουν από υπερπληθώρα άοισμένων στοιχείων και από έλλειψη άλλων. Το γεγονός ότι κανένα παιδί δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ζωική τροφή (χωρίς γάλα κ. γ.) είναι ένα ασυζητητό άτομ. Από το άλλο μέρος, πάλι, στα πολύ μικρά παιδιά δεν πρέπει κανείς ποτέ να δίνει κρέας γιατί ο αφομοιωμένος οργανισμός που δεν μπορεί να εξουδετερώσει τα γυναικεία δηλητήρια που προκαλεί στο σώμα το κρέας.

Το ίδιο και οι ηλικιωμένοι δεν πρέπει να παίρνουν κρέας γιατί η ενεργητικότητα των οργάνων των δεν είναι πια σε θέση να παλέψει ενεργητικά τα δηλητήρια συσσωρευμένα στο σώμα των, μὴν έχοντας την δύναμη να τα αποβάλλουν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Με τον Ντεκομπρά στη Βουδαπέστη

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ]
Ζέρω πως η συζήτηση με ανθρώπους που έχουν σε ένα ανθρώπινο και έτσι δεν μὴν μένει παρά να δειχθώ τους δυνάμεις. Μπορείτε να παρουσιάσετε αύριο στις πλινθ στην πόρτα της υπηρεσίας όπου η καμαρίνα μου θα σας δώσει μέσα σε φακέλλο τις πέντε χιλιάδες πένες.

Ο άγνωστος έγραψε: «Ποιος είστε και μ' ένα χαμόγελο είστε».

Κυρία, ήξερα πως δεν ήταν μάταιη η έλπίσή μου στην γενναίοτητα σας... Η δαίμνα Πρόνοια θα σας ανταμείψει! Έγχαίρει, ενώ η Σλάβα γύρισε άνω κάτω στο σπίτι της.

Την έπομένη το απόγευμα, ενώ ο άνδρας της πήγαινε να παίζει, όπως συνήθως, πήρε δέκα χαρτονομίσματα των πεντακόπων πένες. Καίτοι μαζεύοντας να τα βάλει μέσα στο φακέλλο, θυμήθηκε καθώς ήταν στις σκέψεις της, βρήκε ένα μικρό στρατηγικό. Έβαλε στην άκρη καθώς και τονίσματα πένες μικρούς σταυρούς που καίτοι διακρίνονταν και τα έβρισκε στην καμαρίνα να τα έμπιστευε στον κύριο που θα τα χρειαζόταν.

Η Σλάβα βρήκε και πριν το γεύμα γύρισε σπίτι της. Χτύπησε η ύστερη με φυσικότητα ρούτο:

— Ήρθε, Μαρία, ο κύριος, να πάρει τα ελπίσματα για το αύριο κολάρο; — Βεβαίως, κυρία, ήρθε στις πέντε ακριβώς.

— Και δεν είπα τίποτα; — Όχι, κυρία, δεν είπα τίποτα. Πήρε το φακέλλο και έφυγε.

Καλά.

Την έπομένη στις έξη το απόγευμα ο Έν. κον ο σύζυγος της Σλάβας βρισκόταν στην βιβλιοθήκη. Έπιανε κοκτέιλ με έναν φίλο του, τον οποίον θα δινομάζουμε Φερνάν, για να μη τον έβλαψουν. Μιλούσαν για άλλα και για χαρτιά όπως συνήθως. Ο Έν. κον πρόσφερε ένα τρίτο Μαρτίεν διανοστής του και ταγάρο.

Φέρε μου, του είπε, ξέρεις οι γυναίκες πάντοτε είναι καθυστερημένες, συγχώρεσε την Σλάβα...

— Ω, σε παρακαλώ! Έγινον, δεν χρειάζεται συγγνώμη. Είναι πρόνοια των ωραίων γυναικών να κάνουν τους άλλους να περιμούν. Έγινον επί πέντε χρόνια περιμένω πάντοτε την καθυστερημένη από την δέσμη και της το πρόσφερε φίλωντας της το χέρι.

— Δεν έχουν φανίματα οι γυναίκες την έννοια του χρόνου... Κυρία του χρόνου που μάς κάνουν να χάσουμε.

Τότε η Σλάβα ένενοήθη με ένα περιπαιχτικό φωνητικό λέει, που τόναζε περισσότερο την άνοχη της. Το πρόσφορο της δεν πρόδιδε κομμά αγκύλισι. Άστειλέθηκε. Ήταν στην όψη το ξένο, τον δ.

ποϊον έθεωρούσε για καλό φίλο, και χαριεντιζέτο μαζί του ενώ ο σύζυγος περνούσε στο διπλανό δωμάτιο για να τηλεφωνήσει. Έμειναν οι δύο ετέ α τέτοι στην βιβλιοθήκη.

— Θέλεις ένα Μαρτίεν ακόμη; — Ποτέ τρία, χωρίς τέταρτο, είπε εκείνος γελάοντας.

Και πλησιάζοντας την Σλάβα είπε σε τόνο έκμυστηρεύσεως:

— Άγαπητή μου Σλάβα, σου ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη.

— Γιατί αυτό; — Θά καταλάβεις άμέσως. Έχθες βουσκομόνα στην λέσχη. Ο άνδρας σου ήταν μπράβος και σκέυο ότι του κέρσινα πέντε χιλιάδες πένες. Πρέπει να σου δώσω γρήγορα ότι στεναχωρήθηκε πολύ με την εφελύξη της τύχης μου, γιατί κατάλαβα πως το χάσιμο αυτό τον έβαλε σε έγνοιες. Σου μίλησε γι' αυτό καθόλου;

— Μά την αλήθεια, όχι. Ξέρεις πως ο Έν. κον δεν μου μίλα ποτέ για τις άποψεις και για τα κέρδη του στα χαρτιά, γιατί δεν έγκρινε καθόλου την διασκεδαστική αυτή... Άλλά γιατί μου τα διηγείσθε όλα αυτά; Μήπως υπάρχει τυχόν κανένα χρέος ακανόνιστο;

— Α, όχι, άγαπητή Σλάβα... Τι πένες χιλιάδες πένες, μου τα κέρσινα ο άνδρας σας σήμερα το πρωί, όπως έπρεπε.

Οι λεπτομέρειες αυτές άδικαν να βάζουν σε σκέψεις την Σλάβα.

Χωρίς να ξέρη γιατί και σχεδόν δυοτάζοντας έρώτησε:

— Άκουσε καλέ μου φίλε, μιά και σε εδόνθσε τόσο η τύχη θα μπορούσες να με βοηθήσεις στο φιλοanthropικό έργο που με απασχολεί αυτό τον καιρό.

— Εξίσως χαμογέλασε.

— Και βέβαια Σλάβα. Ξέρεις πως τα χρήματα που κερδίζονται από καριέρα έρδονται εύκολάτα. Έξ άλλου και ε δεν θα έκανα για να σου φανώ ευχάριστος!

— Έβγαλε ήδη το ποπτόνολι του και κυτάζοντας την Σλάβα έρωτηματικά.

— Πεντακόσια πένες για το νοσοκομείο του Ρόντπαρκ θα ήταν πολλά;

— Μά καθόλου άγαπητή Σλάβα... Πάρε τα.

Ο Φερνάν έβγαλε ένα πεντακοσάριο από την δέσμη και της το πρόσφερε φίλωντας της το χέρι.

Η νέα γυναίκα σπικόθηκε και διευθύνθηκε προς το γραφείο της. Περιεργάσθηκε προσεκτικά το χαρτονομίσμα και έσφαιρικά η καρδιά της χτύπησε δυνατά.

Είδε τους πέντε μικρούς σταυρούς που είχε φτιάξει η ίδια την παραμονή!

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Με τον Ντεκομπρά στην Σαγκάη.

Η φοβερή φαρμακευτρία της Λιέγης

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ]
εις την άνοχη. Το δηλητήριο το μετετρέφεται τόσο τεχνικά, ώστε οι αντοίγια δεν απέδωσαν τίποτα.

Παντοφύλας με ένα έυλογογόν, ήταν, όπως λέγουν όσοι την άγνοησαν τότε, υπόδειγμα καλής συνήθης. Άλλά η μεταμόρφωση υπήρξε κεραυνόβολος. Είς τα πέντηνα έξ χρόνια της (1932) η άσχημη και άχαρη αυτή γυναίκα έέθηκε να κάνει ζωή κοσμική. Ο σύζυγος έλυπησε. Άλλά σε λίγο απέθανε.

Έβλεπε έλκος στο στομάχι. Αναστέναζε η γήρα. Δεν κίταζε τον έαυτό του.

Στο σπίτι της έμεινε και κάποια κυρία Ντουπόν, που η ύγεια της ήταν πολύ λεπτή.

— Δεν προσέχετε την ύγεια σας, την συνεβούλευσε η κυρία Μπίκερ. Είπατε καθόλου.

Κάθε μέρα έτρεχε να περιποιηθεί την συνήθειά της.

Είς τις 33 Μαρτίου η κυρία Ντουπόν πέθανε.

Άλλά οι άνθρωποι είναι κακοί. Μερικοί μάλιστα έδωσαν στο πρώτο να μνηστρούουν επί μετά τον Κάρολο Μπίκερ η κυρία Ντουπόν είχαν ύποψηση στις φροντίδες της Μαρίας Μπίκερ.

Άπό την εποχή αυτή άρχιζει νέα περίοδος της ζωής της Μαρίας Μπίκερ. Παρατείται τώρα από τις τουαλέτες και τις διασκεδαστικές φροντίδες στην περιθαλψη των πασχόντων φίλων της. Θεωρώντας κάθε δεσμό με το άκαρπο κληροδότη, έαναγορεύει άναμεσα στις έντυπυμένες νυναιέες. Συνάπτει γνωριμίες και φίλεις μέσα στα πάρκα, στα βουλεβάρτα, στις πλατείες. Και, πράγμα παράδοξο, από όλες μόνον αυτή έχει καλήν ύγεια. Με ένα γλυκό χαμόγελο έρωτά:

— Είστατε άρρωστη;

Και άμέσως τρέχει και εγκαθίσταται εις το σπίτι της πασχούσης φίλης. Δεν επιτρέπει σε κανένα να βοηθήσει. Μόνον αυτή θα τα καταφέρει. Άλλά διατηρεί οι φίλοι άποψήν ότι μιά μετά την άλλη η άρρωστη, Ιουκία Μπουσσό, μιά άνοχη γεροντοκόρη, πεθαίνει εις τις 30 Μαρτίου του 1935, η κυρία Παυό την 1 Μαΐου, η κυρία Μαρτέν την 15 Δεκεμβρίου, η κυρία Κορβίλ εις τις 11 Νοεμβρίου, η κυρία Μαρία Στεβάρ την 7 Μαΐου 1936, η κυρία Μουλιέ εις τις 20 Σεπτεμβρίου, η κυρία Λανζ εις τις 26 Σεπτεμβρίου και η κυρία Βέις την 2 Οκτωβρίου.

Παχός, Τετάρτη, εις την Λιέγη ήχησαν η δίκη της φοβερής αυτής φαρμακευτρίας. Την κατηγορούν διά ένδεκα δηλητηριάσεις και τέσσαρες άποψείας: 114—15. Και έξ, αυτά μέσα σε τρία χρόνια: από το 1933 έως το 1936.

Μένει κανείς κατάλαπτος έμπορος εις την πρωτοφανή αυτήν έγκληματικήν δραστηριότητα της γυναικός, με έμφανισι καλής νοικοκυρίας.

Η δίκη της θα διαρκέσει ένα μήνα: ένας.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΜΑΣ

Με την ηλεκτρική κουζίνα κατεβαίνει το ηλεκτρικό φως: 80 οο φθηνότερα

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΩΜΕ

ΣΤΟ προηγούμενο άρθρο μας για τον ηλεκτρισμό αναφέραμε την γνώμη ενός επιστήμονος, ο οποίος έλεγε ότι: "Από τότε που ο ηλεκτρισμός μπήκε στην υπηρεσία του σπιτιού, παρατηρείται ύφεσις της νευρικότητος των γυναικών."

Την γνώμη αυτήν άναμφισβήτως θα μπορούν να την υποστηρίξουν οι μακάριες έκενες νοικοκυρές, που απέκτησαν από τις πρώτες ηλεκτρική κουζίνα.

Είμας εύθυμοι, μου έλεγαν πρό ημερών μιά φίλη μου που δούλευε πετά κά-τι τέτοιες μεγάλες λέξεις, όπως εύτυχια, χαρά κλπ.

— Πως αυτό; — Ο νους μου βέβαια δεν μπορούσε να πάει σε καμιά έρωτική κατακτρησι, γιατί η ηλικία της δεν το επιτρέπει.

— Απέκτησα ηλεκτρική κουζίνα, ξέρεις τί θα πη; Πούλησα το πάνω μου και απέκτησα ηλεκτρική κουζίνα!

Η εκπλήξη μου δεν περιγράφεται, τόσο μάλλον όσο ήξερα πως το πάνω ήταν κεμπήλο οικογενειακό.

— Νε ζή κανείς στον εικοστό αιώνα και να στερείται την μεγαλύτερη ευεργεσία του πολιτισμού προς την γυναίκα, είναι κρίμα. Τώρα δεν σκοτίζομαι πιά να σκεπτομαι άρες πριν, πως πρέπει να στήσω το φαγητό. "Ο χρόνος μικρύνει. Άνοχες ένα μαγικό κουπί και σε μισή ώρα εκτελεί όλη το κοινό καθημερινό φαγητό, μα άλκληρο λουκούλαιο γεύμα."

Υστερα α καθαριότης! Καθημέρις η κουζίνα μου

πρόχειρη τραπεζαρία... Ένας τόπος εδά-ριστος...

— Άγαπητή μου, άρχιζω πραγματικά να πιστεύω πως είσαι εύτυχης. Τώρα όμως είναι σε θέση κάθε σπίτι να δώσει στον έαυ-τό του τέτοια πολυτέλεια;

— Ό μύθος της άκρίβειας πάντοτε. Τα χρήματα θα τα δώσει κανείς μια φορά, αλλά την οικονομία θα την έχει για όλη την ζωή. Γιατί η ηλεκτρική κουζίνα είναι η μεγάλη οικονομία του σπιτιού. Και κάρβουνο να καίς και άεριο να έχεις, κοστίζει πολύ περισσότερο και θα στο αποδίδω άμέσως. Θά είχες λίγη ύπομνη; Άκούσθης μερικώς άρθιμους;

— Για το καλό των άναγνωστριών μας, θα θέλαμε να μάθουν την αλήθεια, θα γυρίσουμε και 'δώ.

— Τότε άκού.

Πήρε ένα χαρτάκι και μου διάβασε:

Τα σπείτα που χρησιμοποιούν τον ηλεκτρισμό μόνο για φως, πληρώνουν 11.50 δρα-χμές, δηλαδή το φως πένες, από 80 % φθηνότερα και μπορείτε επομένως να έχετε διαρκές στο σπίτι σας άπλετο και άρωα φαγητό, και συγχρόνως να πληρώνετε για φως λιγότερο από 8 π. πληρώνετε τώρα.

Όταν τελειώσει την άνάγνωσι αυτή η φί-λη μου, είχε το όφος ανθρώπου που άνα-κάμει νέα επίσημη και έφευρε και την μετέδωκε και σ' άλλους.

— Γράψε το, λοιπόν, στις γυναίκες σου, Ζωή.

Έχουν το τιμολόγιο T3, πληρώνουν κι' ένα σταθερό ποσό τον μήνα, άνάλογο προς το έμβαρόν του σπιτιού.

Ας πάρουμε π. χ. ένα μεγάλο διαμέ-ρισμα, το οποίο η παλιά άποψή μας έβλεπε 150 δραχμές τον μήνα. "Αν σ' αυτό το διαμέρισμα κάθονταν τέσσερα άτομα και χρησιμοποιούν τον ηλεκτρισμό μόνο για φαγητό και για μαγειρέμα, η μηνιαία των καταναλώσεως θα είναι περίπου 130 δρα-χμιάς κιλοβάττ. Ό λογαριασμός του μηνός δηλαδή θα είναι:

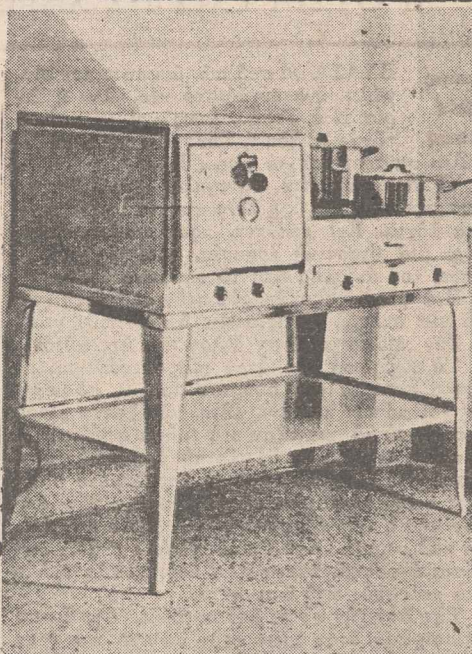
150+ (130x2,16)=430.80 δραχμές.

Εάν η ίδια οικογένεια χρησιμοποιεί και ηλεκτρική σκούπα, ο λογαριασμός θα είναι 474 δραχμές.

Με την ηλεκτρική δηλαδή κουζίνα κάνε-τε οικονομία άπαραντη και στο φως. Μά λάμπες των 60 βάττ, που με το συνηθισμένο τιμολόγιο έσοδει 6.90 δραχμές όταν καιεί επί 10 άρες, με το τιμολόγιο T3, έσοδει για τις 10 άρες μόνο 1.30 δραχμές. Σας έχετε δηλαδή το φως πένες, από 80 % φθηνότερα και μπορείτε επομένως να έχετε διαρκές στο σπίτι σας άπλετο και άρωα φαγητό, και συγχρόνως να πληρώνετε για φως λιγότερο από 8 π. πληρώνετε τώρα.

Όταν τελειώσει την άνάγνωσι αυτή η φί-λη μου, είχε το όφος ανθρώπου που άνα-κάμει νέα επίσημη και έφευρε και την μετέδωκε και σ' άλλους.

— Γράψε το, λοιπόν, στις γυναίκες σου, Ζωή.

Μια ηλεκτρική κουζίνα

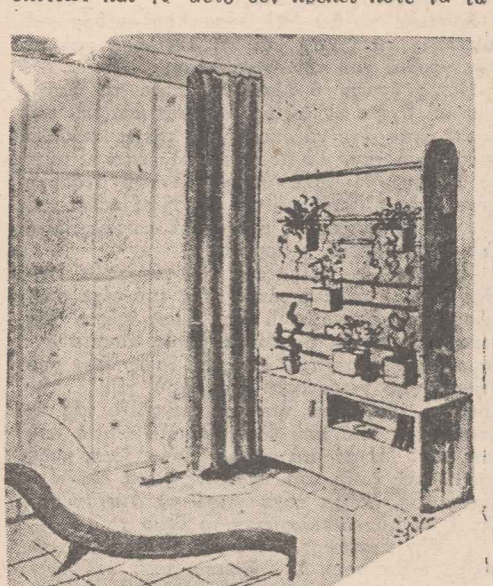
— Θα το κάνω, άγαπητή μου, και άκό-μη θα κάνω και κάτι άλλο, τον πρώτο μου μισό από την «Γυναίκα» θα τον καταθέσω στην Ηλεκτρική Έταιρεία.

ΖΩΗ

Διακόσμηση με γλάστρες

ΕΙΤΕ στην έσοχη μένετε, είτε στην πό-λη, τοποθετήστε με καλαίσθητο τρόπο τις γλάστρες σας. Τά άνθη είναι μιά από τις όμορφότερες διακοσμήσεις των σπιτιών και γι' αυτό δεν κοστίζει ποτέ να τα

και προτιμώτε συνδυασμός ζαντινιέας και μικρής διδωθόνης. Στο κάτω μέρος θα γίνει μιά μικρή διδωθόνη, μ' ένα μικρό ντουλάπι, για τα άδεια βάζα. Στο επάνω, θα περάσει μετ' αλλήλων δοχεία με δύο στη-ρίγματα στο πίσω μέρος. Μέσα στα δοχεία αυτά θα τοποθετήτε τις γλάστρες σας. Τά δο-χεία θα είναι κινητά, ώστε να μπορείτε να κινώνετε τις άποστάσεις, άνάλογα με τις

παρομοίωσι. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

πρόβλημα. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

πρόβλημα. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

πρόβλημα. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

πρόβλημα. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

πρόβλημα. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

πρόβλημα. Είναι δε πολύ καλλίτερα να έ-χουμε άνηθιμένες γλάστρες, που διατηρούνται πολύ καιρό, παρά κομμένα λουλούδια, τα οποία μαρμαρίζουν πολύ γρήγορα.

Αλλά σ' ένα παράθυρο ή στην μπαλκονό-πορτα, έξω ή μέσα στον μαρμαρό, πώς να σας υπαίξη την πρώτη ελπίδα για γλάστρες, που βλέπετε στην εικόνα μας. Είναι ένας όμοιος

ΚΑΝΕΛΛΟΦΥΛΟΣ

Α. Ε. Έρμου 24

Τα ωραιότερα ύφασματα

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μεταξωτά - Βαμβακερά - Λινά - Λευκά Είδη

